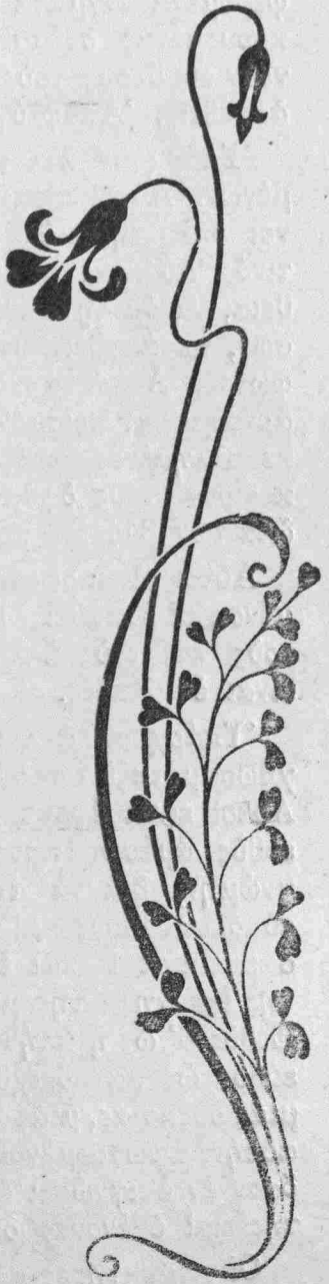
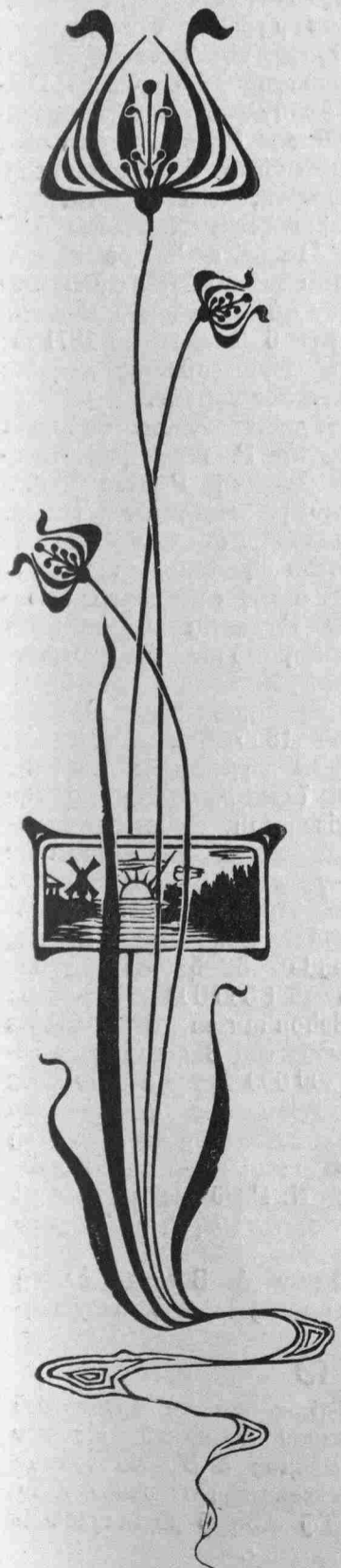
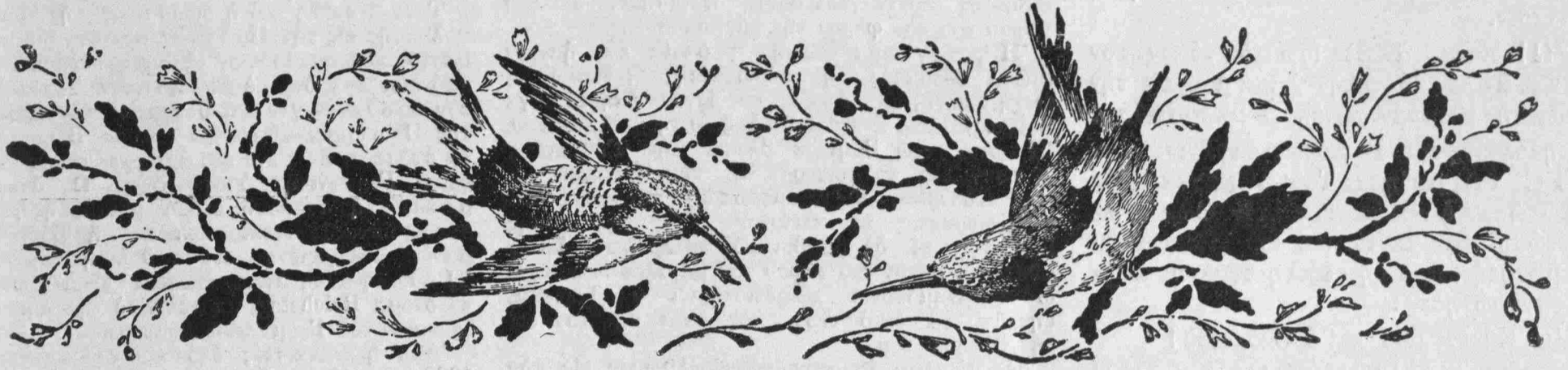

'Ασ' Όλα

Τὸ σῦμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

"Ανθη ἔαρος καὶ νεότητος

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΜΟΥ ΚΑΙ Ο ΘΕΟΣ ΜΟΥ!

Τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Θωμᾶ ὄλοι γνωρίζετε. Τὸ ὄνομά του κατέστη παροιμιώδες, διότι αὐτὸς ἦτο ὁ μόνος μαθητής, ὁ ὁποῖος ἠρνήθη εὐθὺς ἀμέσως τὴν ὑπερφυσίαν τοῦ Σωτῆρος Ἀνάστασιν.

— Ὡ! εἶπεν, ἂν δὲν ἴδω τὸν τύπον τῶν ἡλίων καὶ ἂν δὲν βάλω τὴν χειρά μου εἰς τὴν πληγωμένην πλευράν, οὐδέποτε θὰ πιστεύσω.

Ἐπηκολούθησεν ἐν τούτοις ἐμφάνισις τοῦ Ἰησοῦ εἰς τοὺς μαθητάς Του· ὁ ἀναστάς υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκάλεσε τότε τὸν Θωμᾶν νὰ διαπιστώσῃ τὴν ταυτότητα τοῦ διδασκάλου καὶ ὁ μαθητής, πρὸ τῆς ἐξεληλεγμένης ἀληθείας, ἀνεφώνησεν:

— Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου!

Θέλετε μαζί νὰ μελετήσωμεν τὸν τύπον αὐτόν, τὸν χαρακτήρα αὐτόν, ὁ ὁποῖος μᾶς παρουσιάζεται διὰ τοῦ Θωμᾶ;

Ἐπάρχει ποικιλία χαρακτήρων ἐν τῇ κοινωνίᾳ. Οἱ μὲν, εὐπιστοὶ εἰς πᾶν λεγόμενον, κλίνουν τὴν κεφαλὴν καὶ εἰς τὰ μᾶλλον ἀντιφερόμενα δόγματα καὶ εἰς τὰς μᾶλλον ἀντικρουόμενας δοξασίας, ὡς οἱ κάλαμοι κλίνουν εἰς ὄλους τοὺς ἀνέμους. Αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀσταθεῖς. Ἀποφεύγετέ τους.

Ἐπάρχουν ἄλλοι, ἀντίποδες τῶν προηγούμενων. Αὐτοὶ εἶναι πάντοτε προκατειλημμένοι ὑπὲρ τῆς μιᾶς ιδέας ἢ ἐναντίον ἐτέρας τινός. Δύναται νὰ λάμπῃ πρὸ αὐτῶν ἡ ἀλήθεια, νὰ ὀμιλῇ διὰ τῶν πειστικωτέρων γλωσσῶν, νὰ ἀποδεικνύεται πασιδηλὸς καὶ αὐτόφωτος. Αὐτοὶ ἀρνοῦνται καὶ ἐξακολουθοῦν ἀρνούμενοι, πεισμώνως καὶ ζηλοτύπως προσκεκολλημένοι πρὸς τὴν στρεβλὴν ἰδέαν των, κλείουν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ φῶς, τὰ ὠτά των βύοντες πρὸ τῆς ἀληθείας.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ πείσμονες, οἱ προκατειλημμένοι, οἱ ἐμπαθεῖς. Εἶναι ἐπικίνδυνοι εἰς ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ἄλλους· τὸ παράδειγμά των εἶναι ἐπιβλαβές.

Ἐπάρχουν ἄλλοι, δυνάμενοι νὰ καταταχθῶσι μεταξὺ τῶν δύο προηγούμενων τάξεων. Αὐτοὶ εἶναι ἐφεκτικοί. Χωρὶς νὰ κλίνωσιν εὐθὺς ἀμέσως πρὸς τὴν πρώτην τυχούσαν γνώμην, διὰ νὰ τὴν ἐγκαταλείψωσι τόσο εὐκόλως, ὅπως καὶ τὴν ἀπεδέχθησαν, μένουσιν σκεπτικιστὰ καὶ ἐναμένοντες τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐρεύνης, τῆς μελέτης, τῆς ἀποδείξεως. Εὐθὺς δ' ὡς ἡ ἀλήθεια ἀναπηδήσῃ ἐλευθέρα, εὐθὺς ὡς καταδειχθῇ ἡ ἀξία μιᾶς θεωρίας, μιᾶς δοξασίας, μιᾶς ἀρχῆς, προσκολλῶνται εἰς αὐτήν, ἀφωσιωμένοι λάτρεις τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσον ἐν ἐπιγνώσει ἐτάχθησαν πρὸς τὸ μέρος τῆς καὶ ἐγένοντο ὀπαδοὶ τῆς.

Οἱ χαρακτήρες αὐτοὶ εἶναι οἱ μόνοι φωτισμένοι, οἱ μόνοι δυνάμενοι νὰ ἐξελιχθῶσιν εἰς τελειότητα, ὠφέλιμοι δι' ἑαυτοὺς καὶ τοὺς ἄλλους. Μιμηθῆτέ τους.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΒΙΣΜΑΡΚ

Μίαν ἱστορικὴν ἐπέτειον ἐώρτασε τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα τὸ Γερμανικὸν ἔθνος. Συνεπληρώθη ἡ πρώτη ἑκατοστὺς τῶν ἐτῶν ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Βίσμαρκ, καὶ τὸ ἔθνος του σύσσωμον, ἀπολαύον ἤδη τοὺς καρπούς τοῦ δένδρου, τὸ ὁποῖον δι' αὐτὸ ἐφύτευσε καὶ ἐκαλλιέργησεν ὁ σιδηροῦς ἀρχικαγκελλάριος, κατέθηκεν ἐπὶ τοῦ τάφου του τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης.

Ἡ φυσιογνωμία ἐκείνη, ἡ ὁποία ἐπὶ ἡμῖσιν αἰῶνα ἐδέσποσε τῆς εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς ἡ ψυχὴ ἐκείνη, τῆς ὁποίας τὸ ἔργον ὑπῆρξε μέγα καὶ ἐπιβάλλον, ἔτυχε τοῦ ἐπαξίου τῆς μνημοσύνης. Ἡ σκιά τοῦ Βίσμαρκ βλέπει τὴν Γερμανίαν, ἔχουσιν εἰς τὸ πλευρόν της τὴν Τουρκίαν καὶ τὴν Αὐστρίαν, ν' ἀντιμετωπίζῃ πάνοπλος καὶ σιδηρόφρακτος τὸ πλείστον μέρος τῆς λοιπῆς Εὐρώπης, οἱ δὲ βόμβοι τῶν τηλεβόλων, οἵτινες φθάνουσι μέχρι τοῦ τάφου τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ ὡς ἐπιμνημόσυνοι χαιρετιστήριοι ὁμοβροντία, ζητοῦσι νὰ ἐπιβάλλωσι καὶ μετὰ θάνατον ἐπὶ τὴν θέλησίν του.

Δὲν θὰ εἶναι ἄσκοπον νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὴν χώραν, τὴν ὁποίαν διαρρέει ὁ Ρήνος καὶ σκιάζουσιν αἱ δρυὲς καὶ αἱ φηγοί, τὴν χώραν τοῦ Ἐρμυνίου Δρυμοῦ, καὶ ἐκεῖ νὰ παρασκολληθῶμεν τὸ ἔργον ἐκείνου, τὸν ὁποῖον ἡ ἱστορία ἀνόμασε σιδηροῦν ἀρχικαγκελλάριον. Ὁ σημερινὸς πόλεμος καθιστᾷ τὴν ἐπισκόπησιν ταύτην διττῶς ἐπίκαιρον, ἀφοῦ διδεται εὐκαιρία νὰ γίνῃ λόγος περὶ τοῦ ἰδρυτοῦ τοῦ νέου Γερμανικοῦ κράτους.

Ὁ Βίσμαρκ—Otto—Eduard—Leopold—Fürst—von Bismark—ἐγεννήθη τῇ 1 Ἀπριλίου 1815 ἐν Schönhausen. Κατήγετο ἀπὸ ἀρχαίαν οἰκογένειαν, ἀνάγουσαν τὴν ἑγκατάστασίν της εἰς τὸν ΙΓ' αἰῶνα. Ἐσπούδασε τὰ νομικὰ ἐν Βερολίῳ καὶ Γοτιγγῇ καὶ ἀπὸ τοῦ 1847 εἰσηλθὼν εἰς τὸν πολιτικὸν βίον, γενόμενος μέλος τῆς πρῶτης βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Πρωσίας.

Τὸ γερμανικὸν πολίτευμα, λόγῳ τῶν μεταβολῶν του κατὰ τὰ ἔτη ἐκεῖνα, παρουσιάζει πολλὰ τὰ ἐνδιαφέροντα. Ὁμιλοῦντες περὶ Βίσμαρκ, δὲν δυνάμεθα νὰ παρέλθωμεν καὶ τὰ περὶ τοῦ πολιτεύματος τούτου, τοσοῦτον μᾶλλον, ὅσον στενώτερον συνδέεται τὸ ἔργον τοῦ ἡσυχαστοῦ τῆς Friedrichsruh πρὸς τὴν μεταβολὴν καὶ μεταρρυθμίσειν τοῦ πολιτεύματος τούτου. Πρὸς τοῦτο εἶναι ἀνάγκη ν' ἀναδραμόμεθα μέχρι τοῦ 1815, ὅτε διὰ τῆς Βιενναίας συνθήκης συνέστη ἡ Γερμανικὴ Ὁμοσπονδία. Τὴν Ὁμοσπονδίαν ταύτην διηύθυνε τὸ Bundesrath, ὁμοσπονδιακὸν συμβούλιον, τὸ ὁποῖον, ἀποτελούμενον ἐξ ἀντιπροσώπων τῶν διαφόρων γερμανικῶν κρατῶν, ἤδρευεν ἐν Φραγκφούρτῃ. Κατὰ τὰ ἔτη 1848—49 συνεκλήθη ἐν Φραγκφούρτῃ ἐπίσης ἡ Παγγερμανικὴ Σύνοδος, ἀποσκοπούσα τὴν δημιουργίαν ἡνωμένου Γερμανικοῦ κράτους. Κατὰ τὴν σύνοδον ταύτην ὁ Βίσμαρκ ἐπέδειξε μεγάλην συντηρητικότητα καὶ ἐπιφύλαξιν, ἀλλὰ τῷ 1851, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Πρωσίας εἰς τὸ ὁμοσπονδιακὸν συμβούλιον τῆς Φραγκφούρτης, ἔφραξε τὴν ἰδέαν τῆς γερμανικῆς ἐνότητος, διὰ τῆς ἀπὸ τῆς Αὐστρίας μὲν χειραφετήσεως, ὑποταγῆς δὲ τῆς λοιπῆς Γερμανίας εἰς τὴν ἡγεμονίαν τῆς Πρωσίας.

Τὸ 1863, ἀφοῦ διετέλεσε πρεσβευτὴς ἐν Πετερούπολει καὶ Παρισίοις, ἐκλήθη ὡς ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν καὶ πρωθυπουργός. Ὡς τοιοῦτος δὲ ἐπέδωξε τὴν παρεμπόδισιν τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Ναπολέοντος Γ' καὶ τὴν στενήν μετὰ τῆς Αὐστρίας ἐνωσιν ἀπέναντι τῆς λοιπῆς Εὐρώπης ὑπὲρ τῶν καθαρῶς γερμανικῶν συμφερόντων. Ἡ πολιτικὴ του αὕτη ἐδείχθη σκόπιμος. Τὸ 1863 ἐνεφανίσθη καὶ ἐξετραχύνθη τὸ ζήτημα τῶν δύο Δανικῶν δουκῶν Slesvig—Holstein. Ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀγγλία ὑπεστήριζον τὰς ἀξιώσεις τῆς Δανίας. Ὁ Βίσμαρκ, συμμαχῆσας μετὰ τῆς Αὐστρίας, ἐπιτίθεται καὶ νικᾷ τὴν Δανίαν. Ἡ συμμαχία ἐκείνη ἦτο ἐνδεδειγμένη. Ἄνευ αὐτῆς ὁ πανευρωπαϊκὸς πόλεμος θὰ ἐξεργηγνύετο τότε.

Ἀλλὰ ἡ νίκη τῶν συμμάχων καὶ ἡ ἀπὸ τῆς Δα-

νίας ἀπόσπασις τῶν δύο αὐτῶν δουκῶν ἐγέννησε προστριβὰς. Ὁ Βίσμαρκ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ἐπραγματοποίησε τὴν ἀρχήν, τὴν ὁποίαν εἶχε θέσει εἰς ἑαυτόν· ἡ ἀφορμὴ πρὸς πραγματικῶσιν τῆς Γερμανικῆς χειραφετήσεως εἶχε δοθῇ καὶ ἐξερράγη ὁ ὀλιγοήμερος πόλεμος τοῦ 1866, τοῦ ὁποῖου ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ ἐνωσις τῆς Γερμανίας ὑπὸ τὴν ἡγεμονίαν τῆς Πρωσίας διὰ τῆς ἰδρύσεως τῆς βορείου Γερμανικῆς Ὁμοσπονδίας.

Τότε ἀνετέθη καὶ ἡ διεύθυνσις τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς εἰς τὴν Πρωσίαν, συνέστη δὲ καὶ ὁμοσπονδιακὸν συμβούλιον ἐξ ἀντιπροσώπων τῶν ὁμοσπόνδων κρατῶν με ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν, ὑπὸ τὸν πρωθυπουργὸν καὶ ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Πρωσίας, αὐτὸν τὸν κόμητα Βίσμαρκ, ὅστις τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐγένετο ἀρχικαγκελλάριος τῆς βορείου Γερμανικῆς Ὁμοσπονδίας. Ὡς ἄσματος δὲ συνέπεια τῆς πολιτικῆς ταύτης μεταβολῆς ἦτο ἡ σύστασις ἐθνικῆς ἀντιπροσωπείας τῆς βορείου Γερμανίας, ἐκλεγομένης διὰ καθολικῆς ψηφοφορίας. Ἡ ἐθνικὴ αὕτη ἀντιπροσωπεία εἶναι γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα Reichstag, ἀπτελεῖ δὲ τὴν νομοθετικὴν ἐξουσίαν τοῦ Γερμανικοῦ κράτους.

Ἄλλ' ἡ ἀνέλπιστος ἐκβασίς τοῦ πολέμου τοῦ 1866 καὶ αἱ ἐπελθούσαι πολιτικαὶ ἐν Γερμανίᾳ μεταβολαὶ ἀπήρθεσαν εἰς τὸν Ναπολέοντα Γ'. Ἐποσειῶδες ζήτημα, ὡς ἡ ὑποψηφιότης τοῦ πρίγκηπος Χοενδζόλερν εἰς τὸν θρόνον τῆς Ἰσπανίας, ἔδωκε τὴν ἀφορμὴν τῆς συγκρούσεως καὶ ὁ γνωστὸς Γαλλογερμανικὸς πόλεμος ἐκρήγνυται μετὰ τὰς μεγάλας καὶ ἐποφθελῆς διὰ τὴν Γερμανίαν συνέπειας του. Ἀποσπῶνται αἱ πρὸ αἰῶνων ἀρκαγείαις ἐπαρχίαι Ἀλσατία καὶ Λωρραίνη, νικᾶται κατὰ κράτος ἡ Γαλλία, αἰχμαλωτίζεται Ναπολέων ὁ Γ' καὶ πολιορκοῦνται οἱ Παριῖοι. Ἐν δὲ τῇ γαλλικῇ πόλει τῶν Βερσαλλῶν καὶ ἐντὸς αὐτῶν τῶν ἀνακτόρων τῶν Γάλλων αὐτοκράτορων, Γουλιέλμος ὁ Α' στέφεται τὴν 6 Ἰανουαρίου 1871 ὡς Γερμανὸς Αὐτοκράτωρ, συντελεσθείσης πλήρους τῆς ἐνότητος τῶν γερμανικῶν κρατῶν.

Ἐπηκολούθησε τὰ γεγονότα ταῦτα συμμαχία πρὸς τὴν Αὐστρίαν καὶ τὴν Ρωσίαν, ἧτις διετηρήθη μέχρι τοῦ 1878, ὅτε, τῆς Ρωσίας ἀπομακρυνθείσης, τὴν θέσιν αὐτῆς κατέλαβεν ἡ Ἰταλία.

Ἡ πολιτικὴ τοῦ Βίσμαρκ ἀπὸ τῶν ἐπιτυχιῶν τοῦ 1866 ἔτυχε ἀμερίστου τῆς ἐπιδοκιμασίας τοῦ γερμανικοῦ λαοῦ, καίτοι ὁ τῆς «ἡμερώσεως ἀγῶν» κατὰ τοῦ καθολικοῦ ἐν Γερμανίᾳ κλήρου καὶ ἡ οικονομικὴ του πολιτικὴ εὗρον τοὺς ἐτικρητάς των.

Ὁ Βίσμαρκ ἀπέλαυε τῆς ἐμπιστοσύνης Γουλιέλμου τοῦ Β' μέχρι τοῦ 1890, ὅτε, κληθεὶς εἰς παραίτησιν, ἀπεμακρύνθη τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς πόλεως τοῦ Βερολίνου, ἵνα ἐφησυχάσῃ εἰς τὴν ἐπαυλίαν του τῆς Friedrichsruh, ἐνθεν δὲν ἐπαυσεν ἀναμιγνυόμενος καὶ κρίνων τὴν γερμανικὴν πολιτικὴν. Τὸ 1885 ὁ γερμανικὸς λαὸς ἐώρτασε τὴν ἑβδομηκονταετηρίδα τοῦ σιδηροῦ ἀρχικαγκελλάριου διὰ συνεισφορᾶς, κληθείσης «Δωρεᾶς Βίσμαρκ» (Bismarkspende), δι' ἧς συνελέγησαν 2,700,000 μάρκα, ἐξ ὧν τὸ 1,500,000 ἐδόθη πρὸς ἀγορὰν τοῦ κτήματος Schonhausen, ὅπερ ἄλλοτε ἀνήκειν εἰς τοὺς προγόνους τοῦ Βίσμαρκ καὶ ἐδορήθη αὐτῷ, τὰ δὲ 1,200,000 ἐχρησίμευσαν πρὸς ἰδρυσιν εὐεργετικοῦ καθιδρύματος, φέροντος τὸ ὄνομά του. Τὸ αὐτὸ ἔτος καὶ ἐπὶ τῇ αὐτῇ ἀφορμῇ διὰ βασιλικοῦ διατάγματος αἱ παρὰ τὴν Βορειοανατολικὴν ἀκτὴν τῆς Ν. Γουϊνίας νήσοι, αἱ καλούμεναι Νέα Βρετανία, ἀπεκλήθησαν Ἀρχιεπίσκοπος Βίσμαρκ.

Τέλος τὸ 1898 ἀπέθανεν ὁ Βίσμαρκ ἐν τῇ ἐπαύλει ἐκείνῃ, τὴν ὁποίαν ἐξέλεξεν ὡς ἀναχωρητήριόν του.

Τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ βίος καὶ τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου τούτου Γερμανοῦ πολιτικοῦ, εἰς τὸν τάφον τοῦ ὁποῖου Γουλιέλμος ὁ Β', καταθέτων ἐπὶ τῇ ἑκατονταετηρίδι πολυτελεῖ στέφανον, λίαν προσφωδῶς ἐπέγραψε: «Τῷ σιδηρῷ ἀρχικαγκελλάριῳ, κατὰ τὴν σιδηρᾶν ἐποχὴν».

✽ ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ ✽

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Τρία μόλις έτη έζησαν μαζί Κατόπιν ή Σουζάν, μη δυναμένη να υποφέρει, εκτός των στερησεων, και τούς δαρμούς, εξήτησε και έλαβε το διαζύγιόν της.

Δέν την ετρόμαζεν ο βίος. Είχε και τα προσόντα και τās δυνάμεις, αλλά και την θέλησιν, να εργασθῆ, διά να επαρκέση εις τās ανάγκας εαυτής και εις τās ανάγκας τῆς μικρᾶς της Κλαίρης, τῆς μονογενοῦς κόρης, ή οποία τῆς απέμεινεν εκ του εϋτυχούς εκείνου γάμου.

Και κατ’ αρχός μὲν δέν ηδύνατο να κερδιζῃ πολλά, διότι ητο υπογεωμένη να παίρῃ την εργασίαν κατ’ οίκον, αφού δέν είχε κανένα διά να περιποιηται και να επιβλέπῃ την μικράν. Και την απασχολούσεν οὐκ ὀλίγον ή μικρά Κλαίρη, ή οποία δέν ητο ακόμη εις θέσιν ν’ αντιληφθῆ πόσον πολύτιμον καιρόν εκαμνε την μητέρα της να χάνῃ, όταν την ήθελε να παίξῃ μαζί της με τούς μακαράδες, και να κατασκευάζῃ πύργους, σπητάκια και φραγμούς.

‘Αλλ’ ή Σουζάν δέν αγανακτούσε, δέν την εμάλωνε ποτέ. ‘Απ’ εναντίας, μόνη της την εφώναζε πολλάκις να παίξουν μαζί, διά να την διασκεδάζῃ, και πρό πάντων, διά να την κάμῃ να λησμονήσῃ τόν ανάξιον εκείνον και ελευινόν πατέρα, πρός τόν ὁποῖον ή Κλαίρη ετρεφε φίλτρον και στοργήν. Είχε συνειθίσει, άλλως τε, ν’ αναπληρώῃ τās ὥρας τῆς ἡμέρας με τās ὥρας τῆς νυκτός, όταν ἀπεκοιμάτο ή μικρά.

Τοιοιτοτρόπως ἐπέερασεν πέντε ὀλόκληρα έτη. ‘Η Σουζάν, πρότυπον φιλοπονίας και τιμιότητος, είχε γίνει τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ και τῆς λατρείας τῶν συνοίκων της. ‘Ότε, ἐξαφνα, μίαν Κυριακὴν πρωί, μετά την ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας, έλαβε μίαν ἐπιστολήν εκ μέρους κάποιου γειτόνους της, τοῦ ‘Ανδρέου Περιέ, ὁ ὁποῖος είχε τελέσει πρό μίᾶς ἐβδομάδος τούς γάμους τῆς κόρης του, την προίκα τῆς ὁποίας είχε ράψει ἐν μέρει και ή Σουζάν. Θῦμα και αὐτός ἀντυχούς γάμου, ἦδη, ὅτε, μετά τόν γάμον τῆς μονογενοῦς του κόρης, εμεινε μόνος, ἐπρότεινε εις την Σουζάν να συνδέσουν τās τύχας των. ‘Ητο ἀρκετὰ εὔπορος, ἰδιοκτῆτης ἐργοστασίου νημάτων με μεγάλην εις τὰ περίε πελατείαν.

‘Αλλά και ή Σουζάν ητο ακόμη νέα, παρ’ ὄλην δέ την καταπόνησιν της, διετηρεῖτο ἀμκαία και ἀνθηρά. Και κατ’ αρχός μὲν ἐδυσκολεύθη πολὺ να δεχθῆ την πρότασιν τοῦ ‘Ανδρέου. ‘Αφωσιωμένη καθὼς ητο εις την ἀνατροφὴν τῆς κόρης της, τῆς ἐφαίετο δύσκολον, πολὺ δύσκολον, να συνάψῃ δεύτερον γάμον. ‘Επὶ τέλους ὁμως, ἐπειδὴ εκείνος ἐπέμνε, πεισθεῖσα εις τὰ καλά του αἰσθήματα και εις την ὑπόσχασιν του, ὅτι θὰ υἰοθετήσῃ την κόρην της, ἀπεφάσισε και τόν ἐνυμφεύθη.

Και πραγματικῶς ὑπῆρξε λίαν εϋτυχής. ‘Η Κλαίρη εὔρεν ἕνα ἀληθινόν πατέρα, ὁ ὁποῖος ἀφωσιώθη πρός αὐτήν, ὡς πρός ἴδιόν του τέκνον. ‘Όταν μάλιστα, δύο έτη μετά τόν γάμον των, προσεβλήθη ή μικρά ὑπὸ σοβαρᾶς στηθικῆς ἀσθενείας, εκ τῆς ὁποίας, μετά πολλούς κόπους και κατόπιν ὑπερανθρώπων προσπαθειῶν, διεσώθη, ὁ δὲ ἰατρὸς συνέστησε να διέλθῃ τὸ θέρος ἐν τῇ ἐξοχῇ, ὁ καλὸς ‘Ανδρέας ὑπήκουσε προθύμως εις τās συστάσεις τοῦ ἰατροῦ και ἐνφάσεν ὥραιαν ἐξοχικὴν οἰκίαν διά τὸ θέρος εκείνο ἐν τῇ ἐξοχῇ, μολοντι ή ὑγεία τῆς Κλαίρης ητο ἐντελῶς ἀποκαταστημένη.

‘Η Σουζάν ἀντέστη εις την ἀπόφασιν ταύτην τοῦ συζύγου της, ἀφ’ ἐνός μὲν, διότι ητο πολὺ δύσκολον διά τās εργασίας του να ἐρχεται κάθε βράδν και να φεύγῃ τὸ πρωί, ἀφ’ ἐτέρου δέ, διότι εκείνος δέν ηθελεν οὔτε μίαν νύκτα να λείψῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι του και να διέλθῃ μακράν των, εις την πόλιν.

‘Αλλ’ ὁ ‘Ανδρέας τῆς ἔλεγε :
— Διά την Κλαίρη, την κόρην μας, δέν πρέπει να γίνεται λόγος περὶ κόπων και δυσκολιῶν. Βλέπεις πόσον την ὠφέλησε πέρουσιν ή ἐξοχή ; ‘Εφέτος θὰ την ὠφελήσῃ ακόμη περισσότερο και θὰ περάσῃ τόν χειμῶνα πολὺ καλλίτερον. Θὰ σᾶς προφθάνα πάντοτε στὸ τραπέζι με τὸ τελευταῖον τραῖνον.

‘Εν τούτοις μίαν ἡμέραν ἦλθεν ἐνωρίτερον τοῦ συνηθούς, διά να τῶς εἰδοποιήσῃ, ὅτι τὸ βράδν

ἐκείνο δέν θὰ ἐτρωγε μαζί των. Είχε μίαν κατεπείγουσαν παραγγελίαν, την ὁποίαν ἐπρεπε να παραλάβῃ αὐθημερόν εις τὸ μοναστήριον τοῦ ἀγίου ‘Ιαωβου, τὸ ὁποῖον ἀπέιχε δύο περίπου ὥρας με τὸ ἄλογον ἀπ’ ἐκεῖ. ‘Εν τούτοις θὰ ἐπέστρεφεν ἐξαπαντος πρό τοῦ μεσονυκτίου. Φόβος δέν ὑπῆρχε καθόλου, διότι θὰ τὸν συνώδειε και ὁ φύλοξ τοῦ ἐργοστασίου, ἐν ἀνάγκῃ δέ, κατὰ την ἐπιστροφὴν, θὰ ἐπαιρναν και ἄλλον συνεδόν ἀπὸ τὸ μοναστήριον.

Τὸ ἐσπέρας ἐκείνο μήτηρ και κόρη ἐδείπνησαν οκνηραπαι και ἀνευ ὀρέξεως. ‘Ητο ή πρώτη φορά, καθ’ ἣν ἐτρωγαν χωρὶς τόν... πατέρα... Παρ’ ὅλας δέ τās ὑποσχέσεις της, ὅτι θὰ ἐκάθητο ἀγρυπνος, διά να περιμένῃ και αὐτή την ἐπάνοδόν του, ή μικρά Κλαίρη ἐνύσταξε γρηγορότερον ἀφ’ ὅσον ἤλπιζεν, ή δὲ μήτηρ της την ἔστειλε να πλαγιάσῃ εις τὸ δωμάτιόν της, τὸ ὁποῖον ἐβλεπε πρός τόν κῆπον, με την ὑπόσχασιν, ὅτι θὰ την ἐξυπνήσῃ, ἅμα ἔλθῃ ὁ πατήρ της.

Μετ’ ὀλίγον ἀπεσῦρθη και ή Σουζάν εις τὸ δωμάτιόν της και, χωρὶς ν’ ἀνάψῃ φῶς, ἐκάθησεν εις τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον, καιροφυλακτοῦσα να ἀκούσῃ ἀπὸ μακράν, πολὺ μακράν, τόν ποδοβολητὸν τῶν ἐπιστρεφόντων ἵππων.

Είχαν περάσει δύομισυ περίπου ὥραι, ὅτε μία διάτορος φωνὴ τρόμον την κατετάραξεν. ‘Ητο ή φωνὴ τῆς κόρης της :

— Μητέρα !... τρέξε !

‘Η Σουζάν προσέτρεξεν ἐξαλλος. Μόλις ἤνοιξε την θύραν τοῦ δωματίου τῆς κόρης της, την ἐπρόσβολε ρεῦμα ἀέρος ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν τῆς γωνίας παράθυρον.

— Τί ἐπαθες, κόρη μου ; εἶπε. Διατί ἔχεις τὸ παράθυρον ἀνοικτόν ;

‘Αλλ’ ή Κλαίρη, χωμένη μέσα εις τὰ ἐφαπλώματα τῆς κλίνης της, ἐφώναξε και πάλιν ἐντρομος :

— Μητέρα !... Κλέπτῃς !... ‘Εκεῖ, ἀπὸ τὸ παράθυρον !

Πράγματι ἠκούσθη τὸ πήδημα ἀνθρώπου ριφθέντος κάτω, και τὰ βήματά του, φεύγοντος εις τόν κῆπον. ‘Η Σουζάν ἐπρόφθασε να ἴδῃ τὸ πρόσωπόν του εις τὸ φῶς τῆς σελήνης, καθ’ ἣν στιγμὴν ἀνεροριχάτο εις τὸν φράκτην, και κραυγὴ φρίκης την διέφυγεν :

— Αὐτός !... Θεέ μου !

Και ἐτρεξε πλησίον τῆς κόρης της, διά να την ἐνθαρρύνῃ. Εὔτυχῶς, ὅτι οὔτε ή ὑπηρέτριά των, οὔτε κανεὶς εκ τῶν γειτόνων έλαβε γνῶσιν τοῦ πράγματος !...

‘Αλλ’ ή Σουζάν ἐτρεψε σύσσωμος. Μόλις κατηνᾶσθη τῆς Κλαίρης ὁ φόβος, έλαβεν αὐτήν εις τās ἀγκάλας της και την ἐφιλήσε περιπαθῶς.

— Κόρη μου ! τῆς εἶπεν. ‘Εάν τυχόν ἐφερναν ἀντίκρου σου τὸν ἀνθρωπον αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἐνόμισες κλέπτῃν, θὰ τὸν ἀνεγνώριζες ;

— Θὰ τὸν ἀνεγνώριζα, μητέρα ! εἶπεν ή Κλαίρη. Νομίζω, ὅτι τὸν βλέπω ακόμη να χώνεται ἀπὸ τὸ παράθυρον με τὸ ἀγρίον του πρόσωπον !...

‘Η Σουζάν την ἐσφιγξεν ἀκόμη περιπαθέστερον εις τās ἀγκάλας της.

— Αἰ λοιπόν ! εἶπε. Δέν θὰ εἰπῆς τίποτε. Τούναντιόν, ἀν σ’ ἐρωτήσουν, θὰ εἰπῆς, ὅτι δέν εἶν’ αὐτός.

— Μὰ πῶς, μητέρα μου, εἶπεν ή Κλαίρη και τὸν εἶδα !... ὑπέλαβεν ή μικρά. Δέν μου εἶπες πολλάκις, ὅτι οἱ κλέπται εἶναι κακοὶ ἀνθρωποι και πρέπει να τιμωροῦνται ;

— Ναί, ἀλλ’ αὐτός δέν ητο κλέπτῃς !... Πίστευσέ με, ἀφοῦ σοῦ τὸ λέγω ἐγώ !

Και ή φωνὴ της, ἀν και τρέμουσα, είχε μίαν ἐκτακτον αὐστηρότητα και πειθῶ.

— Καλὰ λοιπόν, μητέρα, εἶπεν ή μικρά. ἀφοῦ τὸ θέλεις, δέν θὰ εἰπῶ τίποτε... ή μάλλον θὰ εἰπῶ, ὅτι δέν ητο αὐτός, ἀν μ’ ἐρωτήσουν.

Και πηδῶσα με ὀρμὴν ἀπὸ τὰ γόνατα τῆς μητρός της, προσέθηκε :

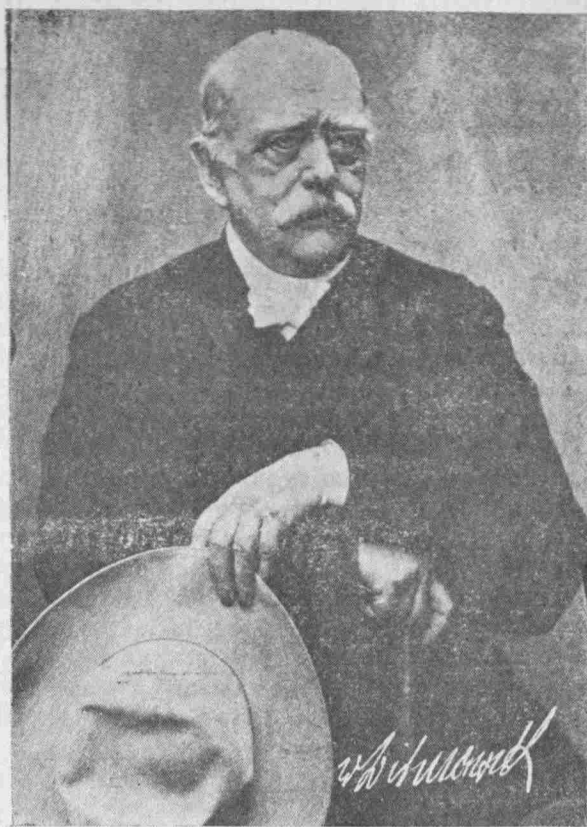
— Νά ! ἦλθεν ὁ πατέρας. ‘Ακουσέ τον : ὁμλεῖ !

Πράγματι ἠκούετο ἔξω, ἐντονος και αὐστηρά, ή φωνὴ τοῦ ‘Ανδρέου Περιέ :

— Δέν ἀκούω ἀνοησίας ! ἔλεγε. Πῶς εἶναι δυνατὸν να σκαλώσῃς περαστικὸς και τέτοιον ἕνα τρόπον εις τοιαύτην ὥραν τῆς νυκτός, ἐπάνω εις τὸν φράκτην τοῦ σπητιοῦ μου !... Τίποτε ἀπ’ αὐτὰ ! Δέν ἔχω ἀνάγκην περισσοτέρων ἀποδείξεων διά να ἐνοήσω, ὅτι εἶσαι ἕνας παληάνθρωπος πρώτης τάξεως !

‘Η Σουζάν ἠσθάνθη ρίγος. ‘Ενόησεν ἀμέσως πρός ποῖον ἀπετείετο ὁ συζυγός της, και ψυχρότατος ἰδρῶς περιέλουσε τὸ σῶμά της.

‘Εν τούτοις ἐτρεξε κάτω, ἀκολουθουμένη ὑπὸ

Βίσαρκ.

τῆς Κλαίρης, τρομαγμένης ἐπίσης και αὐτῆς. ‘Ο σύζυγός της, με στιβαρὰν χεῖρα ἐκράτει τὸν ἀνθρωπον εκ τοῦ τραχήλου και ἐσπρωχεν αὐτόν μέσα.

— Τί συμβαίνει, ‘Ανδρέα ;

— Πιάνω ἐπ’ αὐτοφῶρῳ αὐτόν τὸν ἀνθρωπον, σκαλωμένον ἐπάνω εις τὸν φράκτην, εἶπεν ὁ ‘Ανδρέας, και ὁμως ἔχει τὸ θράσος να μοῦ λέγῃ, ὅτι δέν ἦλθε με κακοῦς σκοπούς. ‘Εν τούτοις τὸν εἶδα κάλλιστα ἀπὸ μακράν να πηδᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὸν φράκτην !

— Σᾶς βεβαίῳ, ὅτι δέν εἶμαι κλέπτῃς ! εἶπεν ὁ ἀνθρωπος.

— Σμασμός, ἀλιτήριε ! ἐκραύγασε κατηγανακτῆμενος ὁ ‘Ανδρέας και τοῦ κατέφερεν ἰσχυρότατον ράπισμα.

— Ποιὸς εἶν’ ὁ ἀνθρωπος αὐτός ; ἠρώτησεν ή Σουζάν, μόλις συγκρατουμένη εις τούς πόδας της.

— ‘Απὸ τὸ σπῆτι μας ἐβγήκε, τὸν εἶδα πολὺ καλά, και εἶναι αὐτός ὁ κλέπτῃς ! Βλέπεις ; εἰσθε ὀλο ἀνάστατοι ἐδῶ μέσα. Φέρετ’ ἕνα φῶς !

Και με μίαν γενναίαν ὄθησιν τὸν ἐσπρωξεν ἐντὸς τῆς αὐλῆς, ὅπου ὁ συνοδεύων τὸν ‘Ανδρέαν φύλαξ εἶχεν ἦδη ἀνάψει φῶς. ‘Αλλ’ εὐθύς ὡς ὁ ἀνθρωπος ἐκείνος, ἐλευινὸς την ὄψιν και καταξοχισμένος, με πρησμένον εκ τοῦ ραπίσματος τὸν ὀφθαλμόν, ἐστράφη και εἶδε την Σουζάν, ἐκρυψεν ἀμέσως τὸ πρόσωπόν του μέσα στὰ χέρια του και ἀφῆκε μίαν μεγάλην κραυγὴν ὀδύνης.

— Πράγματι ἠκούσαμεν κάποιον κρότον μέσα στὸ σπῆτι... εἶπεν ή Σουζάν. ‘Αλλ’ ἐγὼ μὲν δέν ἐπρόφθασα να ἴδῶ ποῖος ητο. ‘Η Κλαίρη ὁμως τὸν ἀντελήφθη και μ’ ἐφώναξε.

— Κλαίρη, κόρη μου, ἀναγνωρίζεις τὸν ἀνθρωπον αὐτόν ; ἠρώτησεν ὁ ‘Ανδρέας.

— ‘Όχι ! εἶπε με σταθερὰν φωνὴν ή μικρά.

— Παρατήρησέ τον καλά ! Δέν εἶν’ αὐτός ποῦ εἶδες ;

— ‘Όχι ! εἶπε και πάλιν ή μικρά.

‘Ο ‘Ανδρέας ἴστατο ἐστατικός. ‘Αφ’ ἐνός ἐβλεπε την σύζυγόν του ὠχρὰν και με τὰ χαρακτηριστικὰ ἠλλοιωμένα εκ τῆς ταραχῆς, και ἀφ’ ἐτέρου τὸν ἀνθρωπον ἐκείνον, κρύπτοντα ἐπιμόνως μέσα στὰ χέρια του τὸ πρόσωπόν του.

Καί, ἐν μᾶ στιγμῇ, ἐνόησε τὰ πάντα !...

— Δέν τὸν ἀναγνωρίζετε λοιπόν ; ἠρώτησεν.

— ‘Όχι ! εἶπον ὁμοφώνως μήτηρ και κόρη.

— Καλὰ ! εἶπεν ὁ ‘Ανδρέας. ‘Ανοίξατέ τιν να φύγῃ.

Και όταν ἐκείνος, κλονιζόμενος και σκυμμένος, ἐφυγεν, ὁ ‘Ανδρέας ἐτρεξε να συγκρατήσῃ την σύζυγόν του, ή ὁποία, μη δυναμένη πλέον να κρατηθῆ, ἐρριφθη ἐξηνητημένη ἐπὶ τινος καθίσματος και ἔχασε τās αἰσθήσεις.

— Σουζάν ! τῆς εἶπεν. ‘Ητο λοιπόν ἐκείνος ; ‘Ο πατήρ τῆς Κλαίρης μας ;

— Φεῦ !... ἐστενάξε, κλαίουσα ή ταλαίπωρος γυνή.

(Denis Langat)

ΑΙΚ. ΣΚΑΛΙΣΤΗΡΗ

Η ΖΑΧΑΡΗ

"Ολη ή ιστορία της.

Περίεργοι λεπτομέρειαι.

Ποιός είναι δυνατόν να άρνηθῆ, ότι κάθε διακύμανση τῆς τιμῆς τῆς ζαχάρως δὲν τὴν παρακολουθοῦμεν ἀπὸ τινος μὲ πολλὴν συγκίνησην; Καὶ διατὶ ὄχι, ἀφοῦ, ἀπὸ ἀπλοῦν τοῦ γούστου ἢ τῆς πολυτελείας καρύκευμα, κατέστη ἀπαραίτητος καὶ ὑγιεινὴ διὰ τὴν ζωὴν μας τροφή; Ὑστερον δὲ ἀπὸ τόσα, τὰ ὅποια, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν καθημερινὴν ζωὴν μας ἔχουν περάσει ἀπὸ τὰς στήλας ταύτας, ὑποθέτομεν, ὅτι ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἀφιερῶσμεν ὀλίγας γραμμὰς καὶ διὰ τὴν περιζήτητη ζάχαρη. Ὅλοι τὴν βλέπομεν ὡραίαν στὴν ὄψιν, γλυκυτάτην στὴν γεῦσιν καὶ λαχταριστὴν εἰς τὴν λευκότητά. Ἐν τούτοις, κάθε ἄλλο, παρὰ τὸσον ὡραία καὶ γλυκεία εἶναι, ἀπὸ τὴν ὄψιν, κατὰ τὴν ὁποίαν διὰ τὴν παρασκευὴν τῆς ὡς φυτικῆν οὐσίαν θὰ τὴν παραλάβομεν αἱ χεῖρες τοῦ τεχνίτου καὶ τοῦ βιομηχάνου.

— Ἡ πρώτη ἐμφάνισις τῆς.

Ὅταν πρώτην φοράν, ὡς προῖον ζαχαροκάλαμου, τὴν ἔφεραν εἰς τὴν Εὐρώπην, τὴν ὠνόμασαν *ινδικόν ἄλας*. Τὴν πρώτην δὲ περὶ αὐτῆς χρησιμότητα περιέγραψεν τότε ἱατρός ὡς ἐξῆς: «Ἐνα εἶδος κρυσταλλωμένου μέλι, ἀπαράλλακτο μὲ ἄλας. Προέρχεται ἀπὸ καλάμους τῶν Ἰνδιῶν καὶ τῆς εὐδαίμωνος Ἀραβίας. Ἄν τὸ πάρετε μὲ ὀλίγο νερό, εὐκολύνει τὴν χώνευσιν. Ὁφείλει καὶ εἰς τὰς παθήσεις τῶν ὀδόντων, τῶν νεφρῶν καὶ τῶν ὀφθαλμῶν». Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ τιμὴ τῆς τότε ἦτο τεραστίως μεγάλη καὶ μόνον εἰς τὴν Ἰσπανίαν, εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἱστορικῆς ὑπερηφάνου ἀκμῆς τῆς, ἐχρησιμοποιοῦντο. Ἰσπανοὶ πρῶτοι ἐφύτευσαν ζαχαροκάλαμους εἰς τὴν Μαδέραν καὶ τὰς Καναρίους νήσους τοῦ Ἀτλαντικοῦ. Ἡ ὀγκώδης τιμὴ τῆς ἐξακολούθει ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπίσης ἐκαλλιεργήθη τὸ ζαχαροκάλαμον. Ἐπὶ Ἐρρίκου τοῦ Δ' τῆς Γαλλίας (1553) ἐπωλεῖτο εἰς τὰ φαρμακεία εἰς γραμμάρια καὶ οὐγγίαις, ὅπως ἡ κινίνη καὶ ἡ ἀντιπυρίνη. Ἀλλὰ καὶ μέχρι τοῦ 1600 ἐπωλεῖτο ἀντὶ 800 φρ., εἰς τὰ 1700 ἀντὶ 680 καὶ ἐκείθεν μέχρι τοῦ 1800 ἐφθασεν ἕως τὰ 170 φράγκα τὸ καντάρι.

— Κοκκινογούλια καὶ ἄλλα ζαχαρώδη φυτά.

Ὁ ἐκπνεύσιμος τῆς ἀρχικῆς μεγάλης τιμῆς τῆς ζαχάρως προήλθεν ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ κοκκινογουλίου, εἶδος τοῦ γνωστοῦ παντζαρίου, τὸ ὅποιον φύεται εἰς πλείστας χώρας ὅλων τῶν ἡπείρων καὶ ἀπὸ τὸ ὅποιον παράγεται ἡ σημαντικὴ κολοσσαία ποσότης τῆς ζαχάρως. Πρῶτος ὁ Γερμανὸς χημικὸς Μάργγραφ ἀπέδειξε τὴν ζαχαρώδη ἰδιότητα τοῦ κοκκινογουλίου καὶ κατόπιν, ἄλλος ἐπίσης Γερμανὸς χημικὸς, ὁ Ἄρσαρ, τῷ 1787 συνεπλήρωσε τὴν μελέτην τοῦ προκατόχου του. Ἐκτοτε ἀρχίζει ἡ πρώτη ἀπόπειρα τῆς ἰδρύσεως τῆς βιομηχανίας τῆς ζαχάρως, ἡ ὁποία μέχρι τοῦ 1811 ἐπωλεῖτο πρὸς πέντε φράγκα τὸ χιλιόγραμμον.

Μὲ τὰ πρῶτα ἀτελῆ τότε μέσα, ἀπὸ 100 ὀκάδ. κοκκινογουλίου ἐλάμβανον μόνον τρεῖς ὀκάδας ζάχαρη, δηλαδὴ ἀπὸ 18 καντάρια ἕξ αὐτῶν μόλις ἐλαμβάνοντο ἕνα καντάρι ζάχαρη, ἐνῶ σήμερον διὰ τὸ αὐτὸ ποσὸν χρειάζονται μόνον τέσσαρα καντάρια. Ὁ Γάλλος φυσιοδίφης Γκρανδὸ ἔχει ἀποδείξει, ὅτι ἐκτὸς τοῦ ζαχαροκάλαμου καὶ τῶν κοκκινογουλίων καὶ πλείστα φυτὰ εἶναι δυνατόν νὰ ἀποδώσουν ἀπίστευτον ἀφθονίαν ζαχάρως. Εἰς τὴν Κίναν καὶ τὴν Ἰαπωνίαν φύεται τὸ χαμόδενδρον *νοργώ*, τὸ ὅποιον ἀποδίδει πολλὴν καὶ καλὴν ζάχαρη. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς ἕν εἶδος φοίνικος εἰς τὰς Ἰνδίας καὶ κολοκύνθης εἰς τὴν Οὐγγαρίαν. Ὁ χημικὸς Βίλτερ πρὸ ὀλίγου καιροῦ κατάρθωσε νὰ κατασκευάσῃ ζάχαρη ἀπὸ τὴν γνωστὴν κόνιν τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος, μὲ τὴν ὁποίαν παρασκευάζομεν τὸ σύνθηθες σέδιλις.

— Ποῦ καὶ πῶς μεταμορφώνεται.

Εἶναι πλείστα καὶ πολὺ περίεργοι αἱ μεταμορφώσεις, τὰς ὁποίας ἀπὸ κοκκινογούλιον μέχρι τελείας παρασκευῆς τῆς παθαίνει ἡ γλυκεῖα μας αὐτὴ τροφή. Τὰ κοκκινογούλια κατὰ μυριάδας παραδίδονται εἰς σειρὰς μηχανῶν, αἱ ὁποῖαι τὰ καθαρίζουν, τὰ πλύνουν, τὰ περικλείουν μὲ καταρράκτης χημικῶν ὑγρῶν οὐσιῶν καὶ τὰ ἀποσπῶσι τὴν ζάχαρη, ἐν εἶδει σκόνης ἢ μικροσκοπικῶν

κρυστάλλων. Οἱ κρυστάλλοι καὶ πάλιν θὰ μεταβληθῶσιν εἰς ρευστὸν μαῦρον σιρόπιον, θὰ περάσῃ τοῦτο ἀπὸ μηχανικὰ διυλιστήρια, θὰ ἀναμυχθῆ μὲ αἷμα βοῦς καὶ ἄλλας χημικὰς οὐσίας διὰ νὰ λάβῃ τὸ ἄσπρο χιονῶδες χρωμὰ τῆς καὶ θὰ ριφθῆ εἰς τὸ τελευταῖον μηχανήμα, ὅπου στερεοποιεῖται καὶ λαμβάνει τὰ γνωστὰ σχήματα τῶν κόνων ἢ τῶν μεγάλων πελωρίων πλακῶν. Τὰς πλάκας αὐτάς, μηχανικὰ ἢ ηλεκτροκίνητα πριόνια, τὰς κόπτουν εἰς μικρὰ τετράγωνα καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ γνωστὴ ζάχαρη, τὴν ὁποίαν μεταχειρίζομεθα εἰς τὸ τέτον μας.

Σημειώσατε δὲ, ὅτι τὰ ἐργοστάσια, εἰς τὰ ὅποια γίνεται ὅλη αὐτὴ ἡ ἐργασία, εἶναι ἀχανῆ, πολυσύνθετα καὶ ἀπασχολοῦν χιλιάδας ἐργατῶν, οἱ ὅποιοι νύκτα καὶ ἡμέραν, πρὸ πάντων ἀπὸ τὸν Ὀκτώβριον ἕως τὸν Ἰανουάριον, μὲ θερμοκρασίαν ἀπίστευτου ὑψώου καὶ ἐνώπιον μηχανημάτων, τὰ ὅποια εἰς τὸ δευτερόλεπτον κάμνουν 600—800 ζαλιστικὰς στροφάς, καταγίνονται νὰ προστεμῶσιν τὰς φοβερὰς ποσότητας, τὰς ὁποίας καθ' ἡμέραν ἐξοδεύει ὁ ἄνθρωπος.

— Ζάχαρη καὶ ζαχαροφάγοι.

Ὑπελογίσθη, ὅτι πέρυσι παρήχθη ζάχαρη, ἡ ὁποία ἀντιπροσπεύει τὸ τεράσιον ποσὸν *δέκα ἑκατομμ. τόννων!* Εἰς τὴν παραγωγὴν αὐτὴν πρώτην ἔρχεται ἡ Γερμανία, δευτέρα ἡ Γαλλία, ἔπειτα ἡ Αὐστρία καὶ τελευταία ἡ Ρωσία. Κατὰ περίεργον δὲ ὑπολογισμόν, ἔχει παρατηρηθῆ, ὅτι οἱ τόποι, οἱ ὅποιοι δὲν παράγουν ζάχαρη, ἐξοδεύουν καὶ τὸ μεγαλύτερον ποσὸν αὐτῆς: Ἡ Ἀγγλία, ἡ Δανιμαρκία καὶ ἡ Ἑλβετία κάμνουν τὴν περισσοτέραν κατανάλωσιν. Ὑπελογίσθη ἐπίσης, ὅτι ὁ Ἄγγλος ἐξοδεύει κατ' ἔτος 44 κοιλὰ, ὁ Ἑλβετὸς 24, ὁ Γερμανὸς καὶ ὁ Γάλλος ἀπὸ 23, ὁ Αὐστριακὸς 8, ὁ Βέλγος 11, ὁ Ρῶσος, ὁ Ἰσπανὸς καὶ ὁ Πορτογάλος ἀπὸ 6, οἱ Σκανδιναυικοὶ λαοὶ ἀπὸ 7, ὁ Ἰταλὸς 3, οἱ Βαλκανικοὶ λαοὶ ἀπὸ 3—4 καὶ ὀλιγοτέραν ὅλων ὁ Βούλγαρος, ὁ ὁποῖος μόλις 2 κοιλὰ ἐξοδεύει τὸ ἔτος.

— Ὑγιεινὴ παντοῦ καὶ πάντοτε.

Ἡ ἐπιστήμη ἔχει ἀποδείξει, ὅτι ἡ ζάχαρη δὲν χρησιμεύει πλέον ὡς ἀπλοῦν μόνον γλύκισμα, ἀλλὰ καὶ ὡς τροφὴ καλὴ καὶ ἄκρως ὑγιεινὴ. Ἄλλως τε, εἰς τὴν Ἀφρικὴν ὀλόκληροι πληθυσμοὶ μαύρων ζῶσι μόνον ἀπὸ ζαχαροκάλαμον, εἰς δὲ τὴν Ἀραβίαν πολλοὶ Ἀραβες ὡς μόνον τροφήν τῶν ἔχουν τοὺς γνωστὰς ζαχαρώδεις ἀραβικοὺς χουρμάδες. Οἱ ἐκδρομῆς τῶν ὑψηλῶν βουνῶν, οἱ περιφημοὶ ἀναβάται τῶν Ἀλπεων καὶ τῶν Ἰμαλαίων, ὡς δυναμωτικὸν κατὰ τὴν ἀνάβασιν τῶν εἰς τὰς ἀχανεῖς χιονισμένας ἐκτάσεις καὶ τὰς ἀπροσίτους κορυφὰς κάμνουν χρῆσιν ζαχάρως. Ὁ κ. Ζίνσεν, διευθυντῆς τοῦ ἀστεροσκοπεῖου τοῦ Λευκοῦ Ὄρους, ἐπὶ τῶν Ἀλπεων, ὕψους 4800 μέτρων, εἰς ὅλους τοὺς ἐπισκέπτας του προσφέρει κομψὰ πικετα μὲ ζάχαρη, εἰς τὰ ὅποια ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή: «Μοναδικὸν δυναμωτικὸν διὰ τὴν κατάβασιν». Εἰς τὰ γυμνάσια εὐρωπαϊκῶν στρατευμάτων πειράματα ἀπέδειξαν, ὅτι σερατιῶται, οἱ ὅποιοι ἔκαμαν χρῆσιν ζαχάρως, ἔδειξαν μεγαλειτέραν ἀντοχὴν καθ' ὅλας τὰς κοπιώδεις ἀσκήσεις καὶ τὰς πορῆς τῶν. Ὁ διάσημος φυσιολόγος Μόσο καὶ ὁ ἱατρός Ἄρλε μὲ εἰδικὸν μηχανήμα καὶ σχετικὰ πειράματα ἔχουν ἀποδείξει τὴν δύναμιν, τὴν ὁποίαν εἰς τοὺς μυῶνας καὶ τὸν ἄλλον ὀργανισμόν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος δίδει ἡ ζάχαρη. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐταιρία τῶν λεωφορείων εἰς τοὺς Παρισίους, ὁμολογεῖ, ὅτι ἡ εὐρωστία τῶν ἀλόγων τῆς ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος εἰς ζάχαρη, τὴν ὁποίαν ἀναμιγνύει εἰς τὴν τροφήν τῶν ζώων τῆς.

— Ἀντισηψία καὶ μακροβιότης.

Ὁ ἱατρός Ζιυβάλ παραδέχεται, ὅτι ἡ ζάχαρη συντελεῖ καὶ εἰς τὴν μακροβιότητα. Ἐπὶ 30 ἑκατονταετῶν γερόντων, τοὺς ὁποίους παρουσίασεν ἐνώπιον ἐπιτροπῆς ἐπιστημόνων, ἀπέδειξεν, ὅτι οἱ 20 ἕξ αὐτῶν ἔκαμαν καθ' ὅλην τὴν ζωὴν τῶν μεγάλων χρῆσιν ζαχάρως, (ἐν εἶδει τροφῆς, γλυκυμάτων, σιροπιῶν ἢ ἄλλων γλυκῶν φαγητῶν. Ὁ ἱατρός Ροσὲ παραδέχεται, ὅτι ἡ ζάχαρη ἔχει διουρητικὴν, ἀκόμη δὲ καὶ ἀντισηπτικὴν ἰδιότητα. Διὰ τὸ δεύτερον ἐγενεῖν ἐπιτυχῆ πειράματα, κατὰ τὰ ὅποια, ἐπὶ πληγῶν, ὡς ἀντισηπτικὸν ἐτέθη σκόνης ζαχάρως ἢ οἱ ἐπίδημοι τῶν ἐπλύθησαν εἰς ἀφθονον ζαχαρόνερον.

Ἄν παραδεχθῶμεν, ὅτι καὶ ἡμεῖς ἐδῶ εἰς τὴν Ἀνατολὴν σχετικῶς κάμνομεν ὄχι ὀλίγην χρῆσιν ζαχάρως, εἶναι εὐκολον νὰ ἐξηγήσωμεν τὴν ὑγίαν καὶ τὴν μακροβιότητα, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἔλειψεν ἀπὸ τὸν τόπον μας.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Κάποιος μου διεκτραγωδεῖ τὰ βάσανα, ποῦ ὑποφέρει ἡ Εὐλάβεια εἰς τοὺς ναοὺς κατὰ τὰς ἀγίας αὐτὰς ἡμέρας.

«...Εἶμαι βέβαιος, λέγει, ὅτι, ἂν ὁ συγγραφεὺς τοῦ περιφήμου: «Ἐν ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν...», ἔβλεπε τὰ χάλια τοῦ σημερινοῦ ἐκκλησιασματος, ἀσφαλῶς θὰ ἔγραψεν: «Ἐν βουνοῖς, ἐν πεδιάσιν, ἐν ὄρεσι καὶ δάσυσιν, ὅπουδήποτε τέλος, εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, ἀλλὰ, πρὸ παντός, εἰς σεβαστὴν ἀπ' ἀλλήλων... ἀπόστασιν!»

Ἄ, πρὸς Θεοῦ, τί κατάστασις εἶναι αὐτὴ! Τί στριμωξιά, τί ἀνακάτωμα καὶ ματιῶν στριφογύρισμα, καὶ μειδιαμάτων ἐκτόξευσις, καὶ σφιγξιμοὶ καὶ ξετσιπωσιά μέχρις ἀηδίας! Τί εἶδους ἀντιλήψις καθηκόντων εἶναι αὐτὴ ἐκ μέρους τῶν κ. κ. Ἐπιτρόπων, ἀνεχομένων τὴν οἰκτρὴν αὐτὴν σαλάτα κάτω ἀπὸ τὴν μύτην τῶν, μέσα στὰ μάτια τῶν; Διατὶ τὸ ἐρμητικὸν κλείσιμον ὅλων τῶν θυρῶν τῆς ἐκκλησίας καὶ ἡ διὰ μᾶς καὶ μόνῃς ὑποχρεωτικὴ εἴσοδος τοῦ ἐκκλησιασματος; Διὰ τὴν πενταρολομίαν; Διατὶ αὐτὸ τὸ πολὺ σαρδαναπαλικὸν ἀνακάτωμα τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων μέσα στοὺς ἄνδρας; Ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀπὸ ξύλον καὶ ὑποθέτω, ὅτι αἱ κυρίαί, ὅσαι πραγματικῶς θέλουν νὰ προσευχηθῶν, ἐκτὸς τοῦ γυναικωνίτου, διαρκῶς κενοῦ, μποροῦσαν νὰ μαζεύονται καὶ εἰς τὰ ἐκατέρωθεν περιστύλια τοῦ ναοῦ, χωρισμένοι μὲ κανένα κυχλίδωμα, ἔλθειν τοιούτου, καὶ μὲ ἀπλοῦν σχοινί, ἀφίνουσαι τὸν εἰς τὸ μέσον τῆς ἐκκλησίας χώρον διὰ τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἀσκήμου φύλου.

Ἄ, διάφοροι Τοτοὶ καὶ Τοταί μποροῦσαν, νομίζω, νὰ μόνουν ἐπ' ὀλίγον μακρὰν οἱ μὲν ἀπὸ τὰς δέ, σκεπτόμενοι, ὅτι οἱ διάφοροι ὁμογενεῖς ξένοι μας πολὺ ὀλίγον εἶναι συνειθισμένοι εἰς τοιούτου εἶδους πασιτίσια!

Αὐτὰ ὀρθοτομεῖ ὁ φίλος μου, παρακαλῶν νὰ μὴ θεωρηθῆ ὡς φανατικὸς, οὔτε σεμνόντυφος, οὔτε ὀπισθοδρομικὸς, ἀλλ' ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου τὸ ἠθικὸν αἰσθητήριον ἐπαναστατεῖ πρὸ μερικῶν θεσμάτων, ὡς αὐτὰ ποῦ περιγράφει.

Καὶ ὁμολογῶ, ὅτι δὲν ἔμπορῶ νὰ τοῦ δώσω ἄδικον. Ὅτι οἱ ναοὶ τοῦ Κυρίου πλησιάζουν νὰ καταστήσουν, ἂν δὲν κατήντησαν, κοσμοὶ αἰθουσαι, καὶ μάλιστα αἰθουσαι ὄχι ἀπὸ τὰς αὐστηροτέρας, ὑπὸ ἐποψίαν εὐπρεπειᾶς καὶ σεμνότητος, εἶναι πλέον παλαιὰ ἱστορία. Τὸ παρδαλὸν ἐκκλησιασμα, τὸ ὅποιον συνωστίζεται μέχρις ἀσφυξίας τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὑπὸ τὰ βλέμματα τοῦ Παντοκράτορος, ἀποτελεῖται, κατὰ τὰ ὀκτῶ δέκατα τοῦλάχιστον, ἀπὸ πλάσματα, τὰ ὅποια οὔτε εἰσερχόμενα εἰς τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου ἔχουν τὸ ὑπὸς ἀνθρώπων ποῦ πηγαίνουν νὰ προσευχηθῶν, οὔτε ἐξερχόμενα φαίνονται καταλαμπόμενα ἀπὸ τὸ φῶς τῆς Θεῖας Χάριτος.

Δυστυχῶς, νομίζω, ὅτι καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν ἡ ὑπικτιότης ἀνήκει εἰς τὴν ἀστικὴν μας τάξιν καὶ εἰς τὴν φρικτὴν παρεξήγησιν περὶ τοῦ τρόπου τοῦ φέρεσθαι, ποῦ τὴν μαστίζει. Αἱ ἀνώτεροι τάξεις ἔχουν ἕξ ἀνατροφῆς τὴν διαίσθησιν τοῦ πρέποντος καὶ τοῦ μὴ πρέποντος καὶ εἶναι ἐφωδιασμένοι, ὅπωςδὴποτε, μὲ τὸ ἀπροσδιόριστον τάκτ, ποῦ ρυθμίζει τὴν συμπεριφορὰν τῶν κατὰ τρόπον αἰσθηματικῶς καὶ ἄρα ἠθικῶς εὐχάριστον. Ὁ λαὸς ἔχει τὴν ἐμφυτον εὐλάβειαν του καὶ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ. Ἡ μεσοία τάξις παρεξηγεῖ, καὶ παρεξηγεῖ διαρκῶς, εἰς τὴν αἰθουσαν, εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον, εἰς τὸν δρόμον καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀκόμη. Καταδύκουσα τὴν ἐλευθεριότητα, τὴν πρόοδον, τὸ κοινωνικὸν θάρρος, τὴν εὐκρίνειαν τῶν τρόπων, ξεπέφτει συχνὰ εἰς τὴν ἀσχημίαν, τὴν ἀναιδίαν, τὴν ξετσιπωσιάν, εἰς κάθε τι, ποῦ στερεῖται ὡραϊότητος καὶ ἐπομένως ἠθικῆς. Ἡ σύγχυσις τοῦ μοκοττασμοῦ μὲ τὸν γκρανταμιασμόν—ἄ; μοῦ ἐπιτραποῦν οἱ ἀπαραίτητοι ξενισμοὶ—ἢ σύγχυσις αὐτῆ, ποῦ βλέπομεν διαρκῶς τριγύρω μας, μήπως δὲν εἶναι τάχα τὸ κυριώτερον σύμπτωμα τῆς ἐκτεταμένης αὐτῆς νοσηρότητος;

Δὲν ὑποθέτω λοιπόν, ὅπως φρονεῖ, ὅτι πρέπει νὰ ἐπικαλεσθῶμεν ἐν προκειμένῳ τὴν ἐπέμβασιν τῶν ἀρμοδίων. Οὔτε μὲ τὸ φόβητρον τῆς Κολάσεως, οὔτε μὲ τὴν τιμωρίαν θὰ εἰσέλθῃ ἡ εὐπρέπεια εἰς τοὺς ναοὺς μας. Ὁ εἰσέλθῃ μαζὴ μὲ τὴν κοινωνικὴν ἀνατροφήν.

Ὅταν μάθουν οἱ ἄνθρωποι πῶς πρέπει νὰ φέρονται εἰς τὰ σαλόνια, εἰς τὰ δημόσια κέντρα, εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τὴν κρεββατοκάμαράν τους ἀκόμη, τότε θὰ μάθουν καὶ πῶς πρέπει νὰ φέρονται εἰς τὰς ἐκκλησίας. Ὅχι ἀπὸ δεισιδαιμονίαν, ἀλλ' ἀπὸ σεβασμόν πρὸς τὸν ἑαυτὸν τους.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

55

ΙΣΑΒΕΛΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια από σελ. 278
και τέλος.

Κατά τὰς δύο ἐπομένους ἡμέρας ἡ βελτίωσις ἐξηκολούθησεν. Ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ Ἰσαβέλλα ἐπηγορεύον ἐπ' αὐτῆς διαδοχικῶς. Ἡ Μάρθα ἀπήτησεν, ὅπως ὑπάγουν ν' ἀναπαυθοῦν τὴν νύκτα.

— Ἐάν σὰς λάβω ἀνάγκην, τοὺς εἶπε, θὰ σὰς φωνάξω.

Συγκατένευσαν. Ἀληθῶς τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ἦτο καλλίτερον. Τὸ πρόσωπόν της ἐφαίνετο ἡσυχόν. Καὶ ἀπεσύρθησαν.

Ἀλλὰ μέχρι τῆς ἐνδεκάτης ὥρας δὲν ἔμειναν ἡσυχοί. Κάθε ἡμίσειαν ὥραν ἤνοιγον τὴν θύραν καὶ παρετήρουν τὴν ἀσθενῆ. Ἄλλοτε ἡ Μάρθα προσεποιεῖτο, ὅτι κοιμᾶται, καὶ ἄλλοτε πάλιν ἤνοιγε τὰ μάτια της καὶ ἐμειδία, ὡσὰν νὰ ἔλεγε :

— Βλέπετε ; εἶμαι καλλίτερα. Ἐκοιμήθην. Θὰ κοιμηθῶ πάλιν.

Ἀνεχώρουν λοιπὸν ἡσυχοί. Μετὰ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν δὲν ἐπανῆλθον. Τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἡ ἀσθενῆς ἐσηκώθη, ἐφόρεσε μίαν ρόμπαν καὶ ἔβαλε τῆς παντοφλαῖς της.

— Εἶναι ἀλήθεια, ἐσηκώθη, εἶμαι καλλίτερα. Εἶμαι ἰκανὴ νὰ θεραπευθῶ. Ἄλλ' ὄχι, δὲν θέλω, δὲν θέλω . . . Ὡ ! ὁ θάνατος ὁ καλός, ὁ γλυκὺς θάνατος, κατὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἀγαποῦν, ἔστω, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸν ὁποῖον δὲν ὑποφέρουν πλέον !

Ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν της. Εἰς τὸ παράπλευρον δωμάτιον ὁ Ἰάκωβος ἐπὶ ἐνὸς καναπέ ἐκοιμᾶτο. Τὸν παρετήρησε προσεκτικὰ μὲ ξηροὺς κατ' ἀρχὰς ὀφθαλμούς. Ἐπειτα τὰ μάτια της ὑγράνθησαν.

— Πόσον τὸν ἀγαπῶ ! Πόσον τὸν ἀγαπῶ !

Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἐξύπνησεν. Ἡ Μάρθα ἤνοιξε τὴν θύραν καὶ τοῦ δωματίου ἐκεῖνου καὶ ἐξῆλθεν. Εἰς τὸν Πύργον ὅλοι ἐκοιμῶντο. Ἡ κόρη διέσχισε τὸν διάδρομον, ἤνοιξε τὴν ἐξώθυραν καὶ εὐρέθη εἰς τὴν αὐλήν. Αὕτη ἦτο σκεπασμένη ἀπὸ χιόνια. Μόνον εἰς τὸ μέσον οἱ ἄνθρωποι τοῦ Πύργου εἶχον ἀνοίξει διόδον. Ἡ Μάρθα διῆλθε καὶ τὸν σιδηροὺν φράκτιν, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ἦτο κλειστός. Διηυδύνθη πρὸς τὸ δάσος, ἀλλὰ δὲν ἐπροχώρησεν.

Ἡ χιὼν εἶχεν ἐκεῖ συγκεντρωθῆ πολὺ. Ἀκόμη ἡ παγωνιά δὲν εἶχε σκληρύνει τὴν ἐπιφάνειαν.

Ἡ Μάρθα ἔτρεμεν, ὅλον τὸ σῶμά της συνεσπᾶτο. Ἐν τούτοις ἀφήρεσε τὴν ρόμπαν της. Εὐρέθη τότε μὲ τὸ ὑποκάμισον καὶ μὲ γυμνὰ πόδια. Οἱ ὀδόντες της ἐκρότουν.

— Θέλω ν' ἀποθάνω, ἐπιθύρουν, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ γνωσθῆ, ὅτι τὸ ἐπεζήτησα. Οὐδεὶς εἰς τὸν κόσμον, οὐδεὶς θὰ μάθῃ, ὅτι ἦτο θέλησίς μου καὶ ὅτι ἐβγήκα νὰ ζητήσω τὸν θάνατον. Θὰ προσφέρω θυσίαν ἀντὶ θυσίας. Ἡ ἰδική μου θὰ εἶναι μεγαλειτέρα ἀπὸ τὴν θυσίαν τῆς Ἰσαβέλλας. Ἐκεῖνη κατέστρεψε τὴν καρδίαν της, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχίαν μου. Ἐγὼ θὰ θυσιάσω τὴν ζωὴν μου, διὰ νὰ τὴν καταστήσω εὐτυχῆ.

Ἐρρίφθη ἐπὶ σωροῦ χιόνος καὶ ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ λευκοῦ καὶ κομποῦ σώματός της ἡ χιὼν πιεσθεῖσα εἰσέδυσεν εἰς τὸ στήθος της.

Ἐμεινεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν θέσιν ἐκεῖνην καὶ δὲν ἐσηκώθη, παρ' ὅταν ἠσθάνθη, ὅτι αἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλειπον. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠθελε κανεὶς νὰ τὴν ἴδῃ, ἐπέστρεψεν. Ἀπετίναξε τὰς χιόνας ἀπὸ τὸ στήθος της, ἐφόρεσε τὴν ρόμπαν της καὶ ἐβάδισε πρὸς τὸν Πύργον. Κατέβαλε πολλὰς δυνάμεις διὰ νὰ φθάσῃ. Ἦναγκάζετο μάλιστα εἰς κάθε βῆμα νὰ σταματᾷ. Τέλος εἰσῆλθεν εἰς τὸν διάδρομον. Οὐδένα συνήνησεν.

Εἰς τὸ πρὸ τοῦ θαλάμου της δωμάτιον ὁ Ἰάκωβος ἐκοιμᾶτο ἀκόμη. Εἶχε τὴν ἰδίαν θέσιν. Φαίνεται, ὅτι δὲν εἶχε διακοπῆ ὁ ὕπνος του. Ἐρρίφθη τότε εἰς τὴν κλίνην, ἀναίσθητος σχεδὸν καὶ παγωμένη. Ὁ πυρετὸς τὴν κατέλαβεν. Ἐνόμισεν, ὅτι θὰ ἀπέθνησκεν ἀμέσως καὶ ἠσθάνθη ἐαυτὴν εὐτυχῆ. Ἐλιποθύμησεν.

Ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ Ἰσαβέλλα τὴν εὐρον οὕτω τὴν πρωίαν. Ὁ ἰατρὸς τοὺς ἠρώτησε :

— Τί συνέβη ; Χθὲς ἦτο καλλίτερα, ἐνῶ σήμερον τὴν εὐρίσκω χειρότερα. Καὶ μάλιστα δὲν ἐννοῶ τὴν αἰτίαν αὐτῆς τῆς μεταβολῆς. Δὲν ἐγνώριζον τίποτε. Οὐδὲν λοιπὸν ἠδύναντο νὰ εἰπωσι.

Καθ' ὄλην τὴν ἡμέραν ἡ Μάρθα εὐρίσκετο εἰς μίαν κομματώδη κατάστασιν, ἐκ τῆς ὁποίας οὔτε οἱ τρυφεροὶ λόγοι, οὔτε αἱ ἐπικλήσεις ἠδύναντο νὰ τὴν ἐξαγάγουν. Ἡ νύξ διῆλθε μὲ αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Τὴν πρωίαν ἡ Μάρθα ὠμίλησεν.

— Ἀπελπισία ! τὸ βλέπετε ; ἠρώτησε τὸν Ἰάκωβον.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔκλαιε παρὰ τοὺς πόδας τῆς κλίνης.

— Δὲν θέλω νὰ κλαίης, Ἰσαβέλλα, τὸναντίον μάλιστα θέλω νὰ ἀποθάνω χαρούμενη.

Τὴν μεσημβρίαν εἶχε παραληρήματα μὲ αἰμοπτυσίας. Τότε, δασάκις ἀπέκτα διαύγειαν πνεύματος, παρετήρει τὸν Ἰάκωβον καὶ τὴν Ἰσαβέλλαν. Τοὺς ἔβλεπε λυπημένους καὶ ἐσκέπτετο :

— Εἶναι ἀξιοὶ νὰ ζήσουν εὐτυχεῖς. Δὲν σκέπτονται, ὅτι ὁ θάνατός μου θὰ τοὺς καταστήσῃ ἐλευθέρους. Τόσον τὸ καλλίτερον. Θὰ ἦτο πολὺ φοβερόν ν' ἀποθάνω μὲ τὴν ἰδέαν αὐτὴν.

Προσεπάθησε νὰ μειδιάσῃ.

— Βλέπετε ; Εἶμαι καλλίτερα, ἐκοιμήθην ὀλίγον. Ὁνειρεύθην καὶ εἰς τὸ ὄνειρόν μου ἤκουον μουσικὴν. Ἰσαβέλλα, θέλεις νὰ μ' εὐχαριστήσῃς ;

— Ἀγαπημένη μου ! ἀπήνησεν ἡ Ἰσαβέλλα μὲ λυγμούς.

— Μὴ κλαίεις λοιπόν. Μὲ κόμνεις νὰ ὑποφέρω ὅταν σὲ βλέπω. Διεκόπη πρὸς στιγμὴν, ἔπειτα ἐξηκολούθησεν :

— Ἐάν θέλῃς νὰ μ' εὐχαριστήσῃς, πάρε τὴν ἄρπαν σου καὶ ψάλε μου τὸ φαιδρὸν τραγοῦδι τοῦ στρατιώτου, τὸ ὁποῖον τόσον ἀγαπούσαμε νὰ τραγουδοῦμεν ἄλλοτε. Τραγουδῆσέ μου το, σὲ παρακαλῶ.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐσπόγγισε τὰ μάτια της, ἐσηκώθη, ὑπήγεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, διὰ νὰ φέρῃ ἀπ' ἐκεῖ τὴν ἄρπαν.

Ἡ Μάρθα ἔκλεισε τὰ μάτια της, διὰ νὰ ἀκούῃ καλλίτερον, καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν ἀδελφὴν της. Ὁ Ἰάκωβος ἐπλησίασε πρὸς τὴν κλίνην. Εἶχε λάβει ὑπὸ τὸ κάλυμμα τὸ χεῖρ τῆς μνηστῆς του καὶ τὸ ἐκράτει μὲ τὰ δύο του χεῖρα. Ἄλλ' ὅσον κοντὰ καὶ ἂν ἦτο, δὲν ἔβλεπε. Τόσον τὰ μάτια του ἦσαν βουρκωμένα. Ἡ Ἰσαβέλλα παρουσιάσθη.

— Εὐχαριστῶ, ἀδελφὴ μου, εἶπεν ἡ Μάρθα, χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τὰ βλέφαρα. Μέχρι τέλους τοῦ βίου μου προσεπάθησες νὰ μὲ κάμῃς εὐτυχῆ.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐτραγουδῆσε μὲ φωνὴν διακοπτομένην ὑπὸ λυγμῶν, συνοδευομένη ἀπὸ τὴν ἄρπαν, ἐνῶ ἡ Κλοτίλδη, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ μαρκήσιος ἔκλαιον σιωπηλά.

*Καλό μου περιστέρι, φαιδρὸ καὶ χαρωπὸ,
εἰπέ μου : τί μοῦ φέρει ἐκείνος π' ἀγαπῶ ;*

Ἡ Μάρθα ἦτο τόσον ὠχρά, ὥστε ἡ Ἰσαβέλλα ἐσταμάτησε.

— Μάρθα ! Μάρθα ! ἐφώναξεν ὁ Ἰάκωβος.

Παρήλθεν ἐν λεπτὸν χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ. Ἐπειτα μὲ φωνὴν τόσον ἀσθενῆ, ὥστε μόλις ἤκούετο, εἶπε :

— Σὲ παρακαλῶ . . . , σὲ . . . πα . . . ρα . . . καλῶ . . . , Ἰσαβέλλα . . . Ἐξακο . . . λούθη . . . σε . . . γιὰ νὰ . . . εἶμαι . . . εὐτυχῆς . . .

Ἡ Ἰσαβέλλα κατέβαλλε δυνάμεις διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ :

*Κι' ἐκεῖνο μ' ἀπεκρίθη, μὲ τόνο τρυφερό:
σοῦ φέρει τὴν καρδιά του . . .*

Ὁ Ἰάκωβος ἐξέβαλεν ἀγρίαν φωνὴν. Ἐτείνε τὸ χεῖρ του πρὸς τὴν Ἰσαβέλλαν.

— Σιωπήσατε, πρὸς Θεοῦ, σιωπήσατε !

Ἡ χεῖρ τῆς Μάρθας εἶχε παγώσῃ ἐντὸς τῆς ἰδικῆς του. Τὰ μάτια της εἶχον ἀναστραφῆ, εἶχον ἀπομείνει ὕαλοι. Τὸ στόμα, τὸ ὁποῖον ἔχασε τὴν τελευταίαν του χροιάν, εἶχε μείνει ἡμιάνοικτον.

— Μάρθα ! Μάρθα !

Ἐρρίφθησαν ἐπὶ τῆς κλίνης. Τὴν φορὰν αὐτὴν ἡ Μάρθα δὲν ἀπήνησεν. Ἦτο νεκρά. Εἶχεν ἀποθάνει, συναπάγουσα καὶ τὸ μυστικόν της.

23. Μετὰ τὴν θυσίαν.

Εἰς τὸν Πύργον ἡ θλίψις διὰ τὸν θάνατον τῆς Μάρθας ἦτο ἀπειρος. Οὐδεὶς ὑπώπτευσεν, ὅτι ἡ Μάρθα ἐζήτησε ν' ἀποθάνῃ. Τὸ μυστικόν τοῦτο, ἂν ἀπεκαλύπτετο, θὰ ἀπεμάκρυνε τὸν Ἰάκωβον ἀπὸ τῆς Ἰσαβέλλας. Ἡ θυσία λοιπὸν αὕτη θὰ ἦτο ἀνωφελής.

Ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ Ἰσαβέλλα λοιπὸν θὰ νυμφευθῶσιν, ἀφοῦ παρέλθῃ τὸ πένθος. Οὐδεμία ὑπόνοια, ὅτι ἡ Μάρθα ἐγνώρισε τὸ μυστικόν των καὶ ὅτι ἠτύχτησεν. Ἄλλως τε, ἡ Ἰσαβέλλα τὸ εἶχε δηλώσει : ὁ ἔρωσ της θὰ ἐξέλειπε τελείως ἀπὸ τῆς καρδίας της.

Οὐδὲν λοιπὸν νέφος θὰ σκίασῃ τὸν βίον των. Ἡ δὲ Ἰσαβέλλα, φαίνεται, ὅτι διπλασίως ἀγαπᾷ τὸν Ἰάκωβον, ὡσανεὶ ἡ θυσιασθεῖσα Μάρθα ἐκληροδότησεν εἰς τὴν καρδίαν της καὶ τὸν ἰδικόν της ἔρωτα.

Ὁ Πύργος τοῦ Μπαρζεμόν ὑψοῦται μελαγχολικὸς εἰς τὸ μέσον τῆς ὠραίας κοιλάδος. Ἄλλ' αἱ δοκιμασίαι καὶ αἱ θλίψεις ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι κατοικοῦσιν ἐκεῖ, ἔχουν πλέον λήξει.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ

‘Η θεά Φύσις, ντυμένη με την καλλιτεχνικωτάτην φορεσιά της Εύρις, μ’ έσπρωξεν εις ένα βαπόρι της Μαχουσοί. ‘Αν και παρευρίσκοντο πολλοί μαθηται της Θεολογικής Σχολής, έν τούτοις ουδέμία λιποθυμία παρετηρήθη, χάρις εις την ευσργετικήν πρόνοιαν της θεάς να γίνεται όρατή εις όσους είναι βεβαία, ότι δεν θα συγκινήση.

Το βαπόρι ήρχισε να κινήται και ή θεά, ξαπλωμένη στα γόνατά μου, με είπε :

— Λυπήθηκα να σε βλέπω εις τό σκοτάδι του γραφείου· θέλησα να σε κάμω ένα περιπάτον· θα θυμηθής πολλές, λησμονημένες λέξεις. Αυτό π. χ. τό ύγρο, που μάς νανουρίζει, θα θυμηθής, ότι τό λένε θαλασσα, κι’ εκείνο, που τρελλοπαίζει εμπρός στην πλώρη μας, λέγεται δελφίνι· βλέπεις εκεί κάτω και μαύρες σκιές ; Ξέρεις πώς λέγονται ; Δένδρα ...

Εσχιούνηταν αλήθεια όλα αυτά στο σκοτάδι του γραφείου. Τήν κύτταξα με εύνόητον άπορίαν κι’ εκείνη εξηκολούθησεν :

— Αυτά τά τέσσαρα χηνάκια, που πύρουν τό άπογευματινό τρυς μπάνιο, λέγονται νησιά.

‘Ο νους μου, βουτηγμένος εις την πεζότητα, πήγε στον παλιό μου δάσκαλο με την γεωγραφία στο χέρι και άπήντησα :

— Νήσος (κοινώς νησί) λέγεται στερεά (χέρσος) γή, βρεχομένη...

— Βλέπεις, ότι ξεχάσες την αληθινή σημασίαν των λέξεων!...

Δέν μιλήσαμεν πειά· εις όλο όμως τό διάστημα του ταξιδίου ήσθάνομην την ευσργετικήν δύναμιν της θεάς να έπιδρα εις όλο τό σώμά μου και να λούζη τό μυαλό και τά μάτια μου εις ένα τριανταφυλλένιο άπόστειγμα. ‘Όταν φθάσαμε κοντά εις τό τρίτο νησί, είχα ξεχάσει έντελώς τον όρισμόν της γεωγραφίας και άσυναίσθητως ψιθύρισα σχετικους στίχους του τρελλού ποιητού μας :

Κοντά στη μεγαλόνησο ένα νησάκι με χάρι λούζεται σαν τό χηνάκι.

‘Η έπουρανια συνταξιδιώτισσα πετάχθηκε από τά γόνατά μου και με θριαμβευτικόν ύψος κατακτητού έφώναξε :

— Να ένας αληθινός όρισμός!

‘Εν τώ μεταξύ τό βαπόρι προσήγγισεν εις τό νησί· χωθήκαμε μέσα εις ένα δάσος πυκνοφυτευμένο με πεύκα.

— ‘Εδώ είναι ή εκκλησία μου, με είπε. Γονάτισε, προσευχήσου!

‘Από ένα βαθύν σεβασμόν έτοιμάσθηκα να σταυροκοπηθώ με τά τρία μου δάκτυλα. ‘Η θεά όμως, ή όποία, φαίνεται, ότι μελέτησε πολύ τον Ρεναν ή βρέθηκε τό βράδυ της Μ. Παρασκευής σε καμμιά κεντρική εκκλησία και ήναγκάσθη να έξωμώση... με ήμπόδισε με την γοητευτικήν της φωνήν :

— ‘Όχι· δεν προσεύχονται έτσι εις την εκκλησίαν μου. Κύτταξε πώς προσεύχονται.

Ξαπλώθηκε με... θεϊκήν άφέλειαν — ήτο όλόγυμνη — κάτω από τά πεσμένα φύλλα, έθεσε τά δύο κονδυλένια χέρια πίσω από τον λαχταριστόν λαιμόν της και ύψωσε τά μάτια της στον ουρανό.

‘Εάν ό Κροίσος, κατά τάς τραγικές στιγμάς της ζωής του, έφώναξε : «Σόλων! Σόλων!» έπρεπε και εγώ εκείνην την ώραν να φωνάξω με όλην την δύναμιν των πνευμόνων μου : Κωσταρίδη! Κωσταρίδη!

— Μελέτησε τώρα, με είπε. Τό βασιλείο μου θα σε μάθη πολλά περισσότερα από τά βιβλία. Πρόσεξε αυτά τά δύο λουλουδάκια, που σμιγουν έρωτικά τά κεφάλια τους· πρόσεξε τά πουλιά, που δοξάζουν κι’ αυτά τον νόμον μου μέσα στις φωνές τους.

‘Ηταν, αλήθεια, θαυμάσιο τό θέαμα εκείνο. Μέσα στην νεκρικήν σιωπήν, όλα τά πλάσματα, έμψυχα και άψυχα, προσέφερον μιá βωβή λατρείας προς την θεάν Φύσιν. ‘Εκείνην την στιγμήν δεν ένθυμούμαι ποιά δύναμις με άρπαξε, για να με ρίψη στην άγκαλιά της θεάς. ‘Αλλ’ εκείνη άφησεν ένα διαπεραστικό γέλιο και έγινε άφαντη.

‘Η καλλιτεχνική επίδρασις έλειψεν. ‘Ο άνθρωπος, τον όποιον ζωτική άνάγκη ύπεχρέωσε να έγκαταλείψη την φύσιν, ήδρε τον έαυτόν του.

‘Ετρεξα να προφθάσω τό βαπόρι. ‘Όταν στην έπιστροφήν είδα από μακριά τά νησιά, ξαναθυμήθηκα την γεωγραφία μου :

— Νήσος (κοινώς νησί) λέγεται στερεά (χέρσος) γή, βρεχομένη...

ΚΑΤΙ ΑΝΑΔΡΟΜΙΚΟΝ

— Πώς πέρασαν τά χέρια σου ;

— ‘Αφηστα, καυμένη, και είναι να τρελλαθώ. Δέν λέγουν να φύγουν. Δέν βλέπεις που δέν βγάξω τό γάντι μου ;

— Μά και σύ, καυμένη, ήταν άνάγκη να χωθής σε τέτοιαις δουλειαις ; Για μάς είναι τέτοια πράγματα ;

Αυτά τό λογάκια, μεταξύ πολλών άλλων φλυαριών, άντηλάσσαν δύο θεότρελλαις κοπελλίταις, κρυμμέναις πίσω από την άνοικτη Σύνοψί τους εις μιαν από τάς άκολουθίας της Μ. ‘Εβδομάδος.

Δέν είναι άνάγκη να σάς τάς περιγράψω.

‘Αρκεί να σάς πώ, ότι, παρ’ όλον τό θρησκευτικόν πένθος της ήμέρας εκείνης, τά δύο κοριτσάκια μας δέν έλησμόνησαν να φορέσουν τό πλέον κτυπητά χρώματα της νέας άνοιξιάτικης περιβολής των, να κάμουν ζωηρότερον τον χρωματισμόν του βαμμένου προσώπου των, να παρουσιάσουν τολμηρότερο τό μοδάτο ντεκολτέ τους, τό όποιον επεδείκνυον περισσότερο με τό φώς του άνημμένου κηρίου των και να σκορπίζουν δεξιά-άριστερά σκανδαλιστικά χαμόγελα, όσάκις δέν είχαν τίποτε άλλο περι τούτου ή εκείνου να κραταίσουν.

Και ξέρετε διατί ήτο όλη αυτή ή άνωτέρω με υποκάρδιον παράπονο συνομιλία των ;

‘Απλούστατον.

‘Επρόκειτο περι πικρού παραπόνου της μιás εξ αυτών, διότι, δοκίμασασα δια πρώτην φοράν να βάψω μερικά από τά κόκκινα αυγά του Πάσχα, έχρωμάτισε τά άκρα των λεπτοκαμωμένων δακτύλων της με κοκκινάδι, τό όποιον έννοούσε να μείνη μερικώς ήμέρας στα κρινόλευκα εκείνα δακτυλάκια.

Και ή φιληνάδα της, παρηγορούσα αυτήν, την έμάλωνε, διότι, όπως έλεγε, δέν ταιριάζουν σ’ αυτήν παρόμοια οικιακά έργα.

Αυτό, βλέπετε, άπαιτεί ή σημερινή εξέλιξις ενός κοριτσιού, που θέλει να λέγεται του σαλονιού, της έτικέτας, του κόσμου, της επιδείξεως.

Κακόμοιρα, αγνά μας ήθη και έθιμα ! που κατηντήσατε !

Εις άλλην άκολουθίαν ήκουσα δύο άγελαδουειδεις τσορμπατζήνες, άντιθέτων, όπως και οι σύζυγοί των, φρονημάτων, στολισμέναις με όλα τά χρώματα, σαν σημαιοστόλιστοι φρεγάταις, να κινδυνεύουν να μαλλοτραβηχθούν, να βγάλη ή μιá της άλλης τά μάτια, διότι ή περιαγωγή του ‘Επιταφίου έγινε μπροστά από τό σπήτι μόνον του έν ενεργεία τσορμπατζή.

Και ή άκολουθία την στιγμήν εκείνην εύρίσκατο εις τό καλλίτερον, τό συγκινητικώτερον σημείον της, χωρίς όμως να συγκινή και της περιφημιας τσορμπατζήνες.

Εις άλλην άκολουθίαν ήκουσα άλλον να συζητή δια τά κέρδη, τά όποια έκαμαν έφέτος οι μπακάληδες, εις βαθμόν, ώστε να διερωτάται κανείς αν εύρίσκαται στο Χαβιαρόχανο ή εις τά γνωστά μπακάλικα της Πόλεως.

Και δέν ήτο δυνατόν να συγκρατήσω όσα ήκουσα, κάθε άλλο, παρ’ επιτρεπόμενα εις τον Ιερόν εκείνον χώρον της προσευχής, από όντα, τά όποια ήλθον εκεί δια να δοξάσουν τον Θεόν τους, να αφήσουν προς στιγμήν κατά μέρος τά συνήθη πεζά της άγοράς, δια να μεταφερθούν εις τά ύψη και τό μεγαλείον των μεγάλων σκηνών του Θείου Δράματος, της τραγικής έποποιίας τών Παθών του Θεανθρώπου.

Και εξηρόχη μετ’ όλίγον εκ του ναού με μιαν, την εξής σκέψιν :

— Γιατί τάχα να μη άναγινώσκαται κατά τάς έν λόγω άκολουθίας συχνώτερον ή ευαγγελική περικοπή της δια φραγγελίου εκδιώξεως εκ του Οίκου του Θεού των εμπόρων και άγγυραμοιβών ;

‘Ισως να έσωφρόνιζε τούτου και μερικους από τους σημερινούς φιλακολούθους, δια να έννοήσουν, ότι, αν ό Οίκος του Κυρίου δέν είναι οικος έμπορίου, δέν είναι όμως και οικος κάθε άνοήτου παπαρδέλας.

‘Ας...

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

‘Εκδόσεις.—Υπό του ‘Ελλ. Φιλολ. Συλλόγου εξέδότησαν εις τεύχος αι έργασία της α’ εξαμηνίας του Βιολογικού τμήματος αυτού του τρέχοντος συλλογικού έτους. Τό τεύχος περιλαμβάνει διαφόρους ανακοινώσεις και συζητήσεις επ’ αυτών.

‘Ιεραί άκολουθίαι.—Πολύ καλήν έντύπωσιν άφηκεν ή φιλοπονία του πρωτοψάλτου της εκκλησίας του άγίου Νικολάου Γαλατά κ. ‘Αλ. Ψάλλη, όστις, καταρτίσας ωραιότατα τον χορόν του, κατέθελε πραγματικώς τό πολυπληθές εκκλησίασμα, όπερ συνέρρεε καθ’ όλας τάς άκολουθίας της Μ. έβδομάδος, ιδία δε υπερήρσεν ή άκολουθία του ‘Επιταφίου κατά την Μ. Παρασκευήν, ψαλείσα, τη διδασκαλία του κ. Ψάλλη, υπό δύο χορών εξ έβδομήκοντα μαθητών.

Κινηματογράφοι.—Πολύν κόσμον συγκεντρώνει τό Σινεμά ‘Όττομάν (Σκαίτιν), χάρις εις τάς εκλεκτάς ταινίας, τάς όποιας προβάλλει. Εις των κινηματογράφων τούτων έχουσι έκπτωσην 50 % οι άναγνώσται του ‘Ασ’ Όλα, οι παρουσιάζοντες τό εις την τελευταίαν σελίδα δελτίον.

— Σινεμά ‘Ροαγιάλ (Βαριετέ). Θριαμβεύει ό κινηματογράφος ούτος με τάς άριστουργηματικάς ταινίας του, Ιταλικής προελεύσεως, όπου παίζουν οι καλλίτεροι ήθοποιοί και ό κωμικός Ψιλάνδερ.

Δάκρυ θαλερόν

επί τω άώρω θανάτῳ της δεκαετούς

Κατινίτσας Τρανού.

Μά, τί συμβαίνει ; Τά πουλιά σωπάσαν τά τραγούδια, γύραν στη γή λυπητερά και κλαίνε τά λουλούδια, ό ήλιος, σαν να σκέπτεται αν πρέπει να φωτίση, ή μέσ’ στη μαύρη σκοτεινή τη Χάλη μας ν’ άφήσ’ . . . ‘Αχ ! έσβυσ’ ή Κατίνα μας, τ’ όλόλευκο άγγελούδι, ό θάνατος τό μάρανε τό δροσερό λουλούδι. Γιατ’ είναι άκαρδος, σκληρός ό Χίρος, δέν λυπάται, χάρι δέν έκαμε ποτέ και μη του την ζητάε . . .

Γιατί την Κατινίτσα μας τη βάλαιε στο χῶμα ; ‘Αχ ! ήταν για τά χῶματα πολύ μικρή άκόμα. ‘Εΐθατε τ’ άγγελούδι μας ; θαρρούσε πώς κοιμάται, πώς μελετᾷ για τό σχολείο . . . για κείνο συλλογᾶται . . .

Στης αδελφής την άγκαλιά, στον κόρφο του πατέρα μεγάλωσε με τό φιλί, δέν δάκρυσε μιá μέρα. Μά θέλησε να καταβή στού ‘Αδου τό παλάτι είναι πικρός ό θάνατος, με κι’ ή ζωή φαρμάκι. Και όλεε, όλεε χάθηκαν ή χάρις της μαζί της, έφυγαν, πέταξαν κι’ αυτές, πῶς πέταξ’ ή ψυχή της κι’ άνέβηκε στον ουρανό, άπήλθεν εν ειρήνη, όπου τον Πλάστην ανυμνοῦν ξανθῶν άγγέλων σμήνη !

‘Αχ ! τ’ είχαμε και χάσαμε καθένας μας τό ξέρι, όποιον κονιά της έτυχε ή τύχη να τον φέρη. ‘Ητο χαρά μας, στολισμός . . . με θέλησε τό μνημα και κρύφθηκε στη μαύρη γή . . . Κρίμα, Θεέ μου, κρίμα!

Χείμπελη, τη 15 Μαρτίου 1915.

Π. Α.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ
Δευτέρα, Τετάρτη και Παρασκευή, 3-5 μ.μ.,
Γαλατά, Γενί Γιόλ, αριθμ. 11,
Φαρμακείον Νικολύθη.

Δια τον ΣΤΟΜΑΧΟΝ
και τα ΕΝΤΕΡΑ σας
άποταθῆτε εις τον ειδικόν στομαχολόγον
ΙΑΤΡΟΝ ΜΑΜΜΕΛΗΝ
όδος Θεάτρου, αριθμ. 5.
Δέχεται 2-4 μ. μ.
‘Αριθμ. Τηλεφώνου : 2275. Ρεγα.

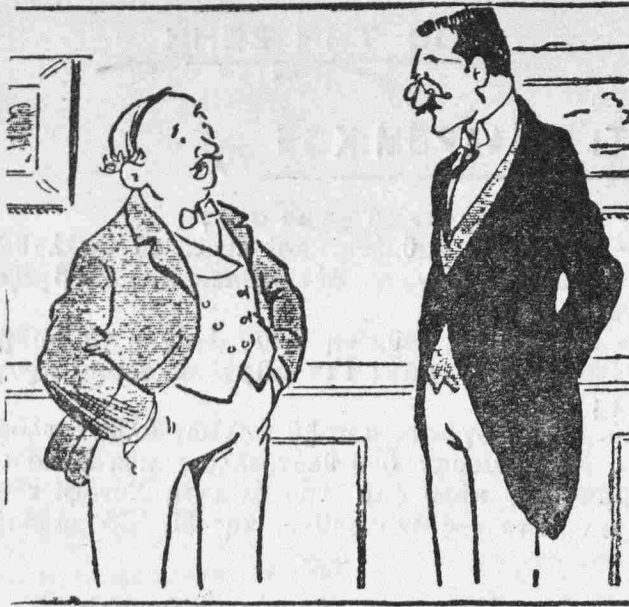
Τρόπος έκφρασης.

— "Αν είξευρα, ότι θάκανες τόσες βλακίες στο βίο σου, δέν θά σ' έπερνα.

— "Έπερνε νά τό προέβλεπες, άφού έκαμα τήν μεγαλειότερη βλακεία πού ύπάρχει : νά σε πάρω.

Καλλίτερα πληροφορημένος.

— Όμιλούν δύο κακαί γλώσσαί :
— Τόν παρατηρείς ; δέν μιλεί διάλου για τήν γυναίκα του.
— Καί κόμνει καλά : άφίνει νά όμιλούν οι άλλοι, πού τήν ξεύρουں καλλίτερα.

Διά κάθε ένδεχόμενον.

— Θέλεις νά πάρωμε αυτό τό χιονισμένο τοπίον ;

— Καλά θά κόμης : έτσι μ' αυτό θά δροσιζώμεθα τό καλοκαίρι.

Τίνος εκ των δύο ;

— Γυναίκα, δέν θά κόμης έφέτος φουστάνι δέν έχω τά μέσα.

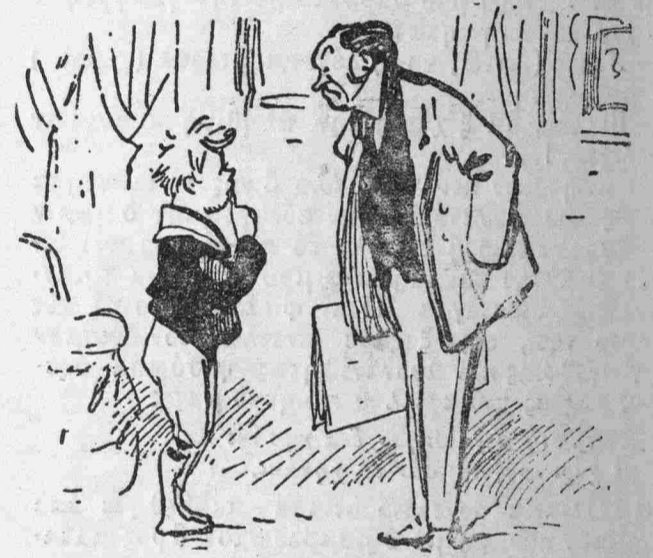
— Μά, άνδρα μου, μή είσαι πάντα έγιοιστής : όλα άπό τά ιδικά σου μέσα θά περιμένης ;

Πρόνοια.

— Κύριε, σάς έξύρισα τό μισό μουστάκι σας, κιττάξετε εις τόν καθρέπτην και άν σάς πάγη, νά προχωρήσω...

Τί θά έχης.

— "Έχεις πέντε δεκάρες εις τήν τσέπην σου : άν τής χάσης, τί θά έχης μέσα εις τήν τσέπην σου ;

— "Εξάπαντος καμμιά τρύπα, διδάσκαλε.

ΔΙΧΩΣ ΤΙΤΛΟ

Δύο βλαστάκια του Μπέγιογλου, δύο καμαρωμένες κοπελλούδες. Θα της ιδήτε πάντοτε μαζί : ή μία νά έπισκιαζή τήν άλλην, και αι δύο τους τό... τίπτει !

Δέν της λείπει ή εύμορφία. Μά τήν ξεχοϋν πάντα στο σπήτι τους, σαν βγαίνουν στο σεργιάνι. Ίσως τό κόμνουں για τό μή βασκαθοϋν. Γιατί, με τά μυαλά τους, πολλοί της κορτεζάρουνε.

Μήπως δέν ξεύρουں γαλλικά ; μήπως δέν τσογγραφίζουں πιάνο ; μήπως δέν ζωγραφίζουں ; μήπως δέν ξεχάσαν ολότελα τήν γλώσσάν των ; μήπως δέν δίνουں τσάϊα για νά ζυγώσουνε γαμπρούς ; μήπως δέν λέγουں, ότι κατάγονται από τας οχθας του Ίορδάνου, του Σηκούανα, του Γάγγη, του Μπουλμπούλδερ !

Παρένθεσις : — Συγγνώμη : αυτό είναι δική μου προσθήκη, γιατί ήθελα νά σας πώ μ' αυτό, ότι κι' αυτές είναι γερλίσιες, σαν της φράουλες του Άρναούτκιού ή σαν τά μαρούλια της... Βλάγκας.

Μήπως δέν προσπαθοϋσαν νά γαντζώσουں κανένα attaché ; Κακόμοιρα κορίτσια ! Καί όμως με τήν γλύκα του άπόμειναν κ' ή δυό τους. Καί τώρ-ριξαν, φεϋ ! εις πρόσωπα πολύ παιδ πεζά : κανένα γιατρούδακι, κανένα μικροϋπόλληλον Τραπέζης, κανένα οδήγόν του τράμ... Όρα κ' εκείνον πού ξεπόρτισαν ! Καί μόνον πού δέν ειχε τότε τράμ,

τόν στέλνανε εις τό Paris για . . . οδοντογιάτρο. Κακόμοιρος κι' αυτός ! "Άς πήγαινε ! Άφού έβγαζε τόσα χρόνια τά μάτια του γι' αυτές, ήτανε ώρα νάβγαζε τώρα τά δόντια του προς... εκδίκησιν.

Κι' έτσι, ή δουλειά μας έμεινε λίγο μπροδεμένη. Τώρα λοιπόν για ψυχικό μιá συμβουλή της δίνω : Ν' άφίσουں τά διαλέγματα, νά δέσουνε τά μάτια τους, και, παίζοντας τήν τυφλομύγα, ν' άρπάξουνε τόν πρώτον πού θά της πέση στα χέρια : "Επιστήμων θάναί ; Ραντιέρης ; Μπακάλης ; Καλός είναι κι' αυτός.

Έγώ.

ΕΥΘΥΜΑ

Τί κάμνουں.

Ό λόγος περι νσονύμφων.
— Καί τί κάμνει εκείνη ;
— "Ό,τι θέλει.
— Καί εκείνος τί κάμνει ;
— Τό ίδιο : ό,τι θέλει εκείνη.

Σημερινά.

Μία κυρία εις ένα νέον :
— Άποφασήστε νά νυμφευθήτε, κι' εγώ έχω ένα πολύ καλό κορίτσι για σας.
— Άφήστε, ξεύρω εγώ τί είδους είναι τά σημερινά κορίτσια.
— Σημερινά ; Μά ίσια-ίσια, αυτό δέν είναι σημερινόν : είναι σωστό σαρανταεσσάρων χρόνων.

Εις τόν φωτογράφον.

— Κύριε, ή φωτογραφία της γυναίκός σας έπέτυχε θαυμάσια : νομίζετε πού θά σας μιλήση.
— Εϋλογημένε άνθρωπε, μή θέλεις νά καταστρέψη ; και τό μοναδικόν αυτό χάρισμα της φωτογραφίας σου.

ΕΙΔΗ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ
ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ
ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΤΜΗΜΑΤΑ
ΤΙΡΙΓΓ
ΓΑΛΑΤΑ
Τά καλλίτερα είδη
εις τας εϋθηνοτέρας τιμάς.

ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΤΙΡΙΓΓ-ΓΑΛΑΤΑ

διακρίνονται δια τήν εκλεκτικότητα των έμπροσθημάτων των.

Ασ Όλα
ΔΕΛΤΙΟΝ

παρέχον έκπτωσιν 30 0/0
δια πάσαν θέσιν του